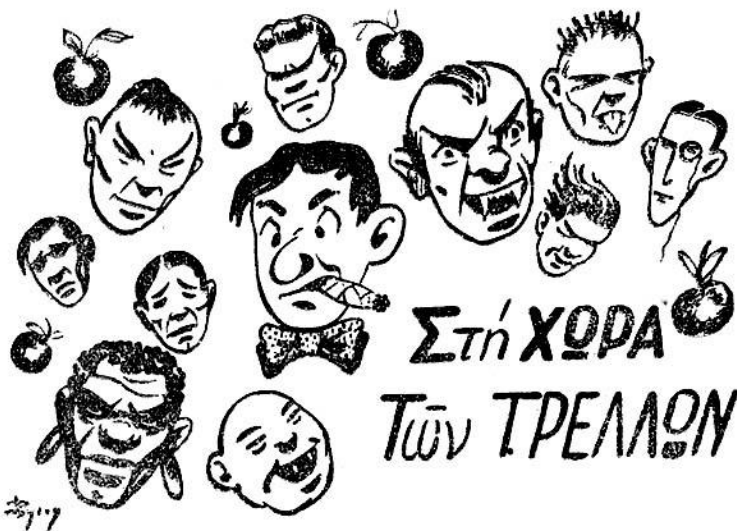

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

13

Στή Χώρα
τῶν Τρελλῶν

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ

Κύμα τρέλλας!

ΕΝΑ μεγάλο θα-
πόρι ταξιδεύει στον Ειρηνικό
Ώκεανό. Ή θάλασσα είναι
ήρεμη και ή πλήρη του θα-
ποριού σκίζει γοργά τὰ νε-
ρά, σκορπώντας άσπρους ά-
φρούς δεξιά κι' άριστερά.

Καρχαρίες ακολουθούν τὸ
θαπόρι γλυστρώντας σαν
μαῦροι ίσικιοι μέσα στὰ πρα-
σινογάλανα νερά. Μεγάλοι
άσπροι γλάριοι διαγράφουν
κύκλους γύρω από τὰ κα-
τάρτια.

Πάνω στο κατάστρωμα, ἑ-
να μεγάλο πλήθος έπιβατών
κουβεντιάζουν, γελοῦν άστει-
εύονται, ρεμβάζουν. Σὲ μιὰ
γωνιά τοῦ καταστρώματος,

πρὸς τὴν πλώρη, τέσσερις ἄν-
θρωποι είναι καθισμένοι σὲ
άναπαυτικές πολυθρόνες. Δυὸ
άντρες, μιὰ γυναίκα καὶ ἓνα
παιδί.

Ὁ ἓνας άντρας είναι νέος
καὶ άθλητικός καὶ λέγεται
Τζιμ Μπάρτον. Είναι δημο-
σιογράφος, ὅπως κι' ὁ ἄλ-
λος άντρας πού κάθεται δί-
πλα του καὶ πού είναι τόσο
μικρόσωμος ὥστε θά μπορού-
σε νὰ τὸν περάσει κανείς γιὰ
νάνο. Λέγεται Μπίλ Φάκτ,
ιὰ είναι σ' ὄλους γνωστός
ὡς Κοντοστούπης, ἐξαιτίας
τοῦ άναστήματός του. Τὸ
πρόσωπό του ἔχει κωμικά χα-
ρακτηριστικά καὶ είναι ἀδιά-
κοπα άποτυπωμένο σ' αὐτὸ
ἓνα χαζὸ χαμόγελο.

Ἡ γυναίκα λέγεται "Ελ-

σα καί εἶναι νέα καί ὁμορφῇ, μέ ἔξυπνα καί γοητευτικά μάτια. Εἶναι γυναίκα τοῦ Τζίμ Μπάρτον καί μητέρα τοῦ Ντάνυ, τοῦ μικροῦ παιδιοῦ μέ τὸ ὁμορφο πρόσωπο καί τὸ ἀθλητικὸ σῶμα, ποῦ εἶναι καθισμένο κοντά της τρώγοντας φρούτα.

Ἐνα ραδιόφωνο, τοποθετημένο σ' ἓνα παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ τοῦ θαυριοῦ, σκορπίζει εὐθυμῇ μουσικὴ πάνω στοῦ κατὰστρωμα.

Οἱ τέσσερις φίλοι μας φαίνονται ἱκανοποιημένοι καί εὐχαριστημένοι. Ταξιδεύουν γιὰ τὴ Χονολουλού, τὸ ἐξωτικὸ νησί τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, γιὰ νὰ περάσουν ἐκεῖ μερικὲς ξένοιαστες ἑβδομάδες.

— Ἐπιτέλους!, μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης. Θὰ χαροῦμε κι' ἐμεῖς λίγο τὴ ζωὴ σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους! Θὰ γλεντήσουμε, θὰ φᾶμε ἄγριους καρπούς, θὰ χορέψουμε τὸ χορὸ «οὐλα-οὐλα» μέ ὁμορφες γυναῖκες, θὰ μεθήσουμε μέ χυμὸ ἀπὸ καρύδες! Χριστουλάκη μου! Πόσο ἀνυπομονῶ νὰ φτάσουμε στὴ Χονολουλού!... Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ταξιδεύουμε γιὰ τὸ κέφι μας κι' ὄχι γιὰ καμμιά ἐπικίνδυνη ἀποστολὴ ἑναντίον κακούργων ἢ τεράτων! Ζήτω ἡ Χονολουλού!

Καί πετάει ἓνα κομμάτι ψωμί στὸν ἀέρα, πάνω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ καταστρώματος. Ἐνας γλᾶρος κάνει μιὰ ὑπέροχῃ βουτιά, ἀρπά-

ζει τὸ κομμάτι τὸ ψωμί πρὶν φτάσῃ στὸ νερὸ καί τὸ κατὰπίνει.

— Μπράβο!, λέει ὁ Κοντοστούπης μέ παιδικὸ ἐνθουσιασμό.

— Κοντοστούπη, λέει ὁ μικρὸς Ντάνυ μέ τὸ στόμα γεμάτο χυμούς φρούτων, ἐλπίζω στὴ Χονολουλού νὰ ἐκπληρωθῇ ἐπὶ τέλους τὸ ὄνειρό σου!

Ὁ νάνος ποῦ ἐτοιμαζόταν νὰ πετάξῃ ἓνα ἄλλο κομμάτι ψωμί στοὺς γλᾶρους, μένει μέ τὸ χέρι σηκωμένο ψηλά.

— Τί θέλεις νὰ πῇς, Ντάνυ; ρωτᾷ χαζά.

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι σίγουρα θὰ σέ ἐρωτευθῇ καμμιά... βασιλίσσα τῶν ἰθαγενῶν καί θὰ σέ παντρεθῇ κάνοντάς σε... βασιλιά!

Ὁ Τζίμ κι' ἡ Ἔλσα θὰ ζουν τὰ γέλια.

Ὁ Κοντοστούπης, μέ τὸ χέρι ποῦ κρατᾷ τὸ ψωμί πάντα ἀνυψωμένο, γίνεται κατακόκκινος σὰν ἄστακος.

— Γιατί δηλαδή, λέει ἄγρια στὸν Ντάνυ, δὲ μέ πιάνει τὸ μάτι σου; Ἐμένα ποῦ μέ βλέπεις, παρὰ λίγο νὰ γίνω κάποτε... Ὡχ! Παναγίτσα μου! Πεθαίνω!

Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τοῦ θαυριοῦ, ποῦ βρῖσκονται στὸ κατὰστρωμα, ἔχουν ξεσπάσει σὲ ἀκράτητα γέλια.

Εἶχε συμβῇ κάτι ἀπίστευτα κωμικὸ. Καθὼς ὁ νάνος εἶχε τὸ χέρι του ὑψωμένο κρατῶντας τὸ ψωμί, ἓνας γλᾶρος — πεινασμένος, φαίνεται περισσότερο ἀπὸ τοὺς

άλλους — έκανε μιὰ θουτιά και άρπαξε τὸ κομμάτι τὸ ψωμί, δαγκώνοντας του συγχρόνως ένα δάχτυλο!

— Μανούλα μου!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης. Μὲ μαχαίρωσαν! Πάει τὸ δαχτυλάκι μου! Πάει τὸ κεφαλάκι μου! Πάω ὁλόκληρος! Πάω, πάω, πάω!

— Κοντοστούπη!, τοῦ λέει ὁ Τζιμ αὐστηρά. Τί κάνεις ἔτσι; "Ένα πουλί σὲ τσίμπησε στὸ δάχτυλο και κάνεις σάν νά σὲ σφάξαν! Σώπα τώρα ν' ἀκούσουμε τὸ δελτίο εἰδήσεων, πού μεταδίδει τὸ ραδιόφωνο!

«Μεταδίδουμε τὸ τρίτο δελτίο εἰδήσεων τῆς ἡμέρας — λέει τὸ ραδιόφωνο. Ἐσωτερικαὶ εἰδήσεις: Μιὰ παράξενη ἐπιδημία παρατηρήθηκε χτές σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική. Σὲ διάφορες πόλεις, ἀπὸ τις ἀκτὲς τοῦ Εἰρηνικοῦ ὡς τις ἀκτὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἐσημειώθηκαν πολλὰ κρούσματα τρέλλας! Διάφοροι ἄνθρωποι — μεγάλοι και παιδιά, ἄντρες και γυναῖκες — τρελλάθηκαν στὰ καλά κα θούμενα και ἄρχισαν νά χορεύουν, νά κάνουν μορφασμούς, νά καταστρέφουν εὐθραυστα ἀντικείμενα και νά ντύνονται κωμικά! Οἱ ἐπιστῇμονες δὲν μποροῦν νά ἐξηγήσουν τὴν προέλευσι τοῦ κύματος αὐτοῦ τῆς τρέλλας, πὺ διαδίδεται μὲ καταπληκτικὴ και ἐπικίνδυνη γρηγοράδα!...»

— Ἀγιοι Πάντες!, μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης

χλωμιάζοντας. Εἴμαστε τυχεροὶ πὺ φύγαμε! Γιά σκέψου νά ἤμουν τώρα στὴν Ἀμερική και νά μ' ἔπιανε ἡ τρέλλα και μένα! Θά μὲ ἀρπάξανε, θά μ' ἔκλειναν σ' ἓνα τρελλοκομεῖο και θά μὺ περνοῦσαν τὸ ζουρλομανδύα! Μπρρρρ! Μοῦρχεται... τρέλλα πὺ τὸ σκέπτομαι μόνο!

— Ἄν θέλῃς τὴ γνώμη μου, Κοντοστούπη, λέει ὁ Ντάνυ, δὲ θά σοῦ πῆγαινε ἄσχημα ὁ... ζουρλομανδύας!

«Ἀχώμπα Ρεύα»!

ἸΓΕΣ μέρες ἄργότερα, οἱ τέσσερις φίλοι μας, μ' ἓνα σακκίδιο ὁ καθένας στὴν πλάτη, περπατοῦν μέσα στὴ ζούγκλα, στὸ ἔσωτερικὸ τῆς Χονολουλού.

Σκοπεύουν νά πάνε νά στήσουν τὴν κατασκήνωσί τους στὰ βάθη τῆς ζούγκλας στοὺς πρόποδες ἑνὸς μεγάλου βουνοῦ πὺ ξεχωρίζει μακριά, και νά περάσουν μερικὲς ξένοιαστες ἑβδομάδες μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς φύσεως κυνηγώντας, σκαφαλώνοντας στὰ δέντρα και μαζεύοντας σπάνια λουλούδια, ἔντομα και πέτρες.

Καθὼς προχωροῦν ἀνάμεσα στὰ δέντρα και στοὺς θάμνους, ἀκοῦνε ξαφνικά δυνα-

τά γέλια και ξεφωνητά, κάπου από τ' αριστερά τους.

Παραξενεμένοι, κατευθύνονται προς τὰ ἐκεῖ, κάνουν μερικά θήματα και σταματούν, κατάπληκτοι στην ἄκρη ἑνὸς ξέφωτου.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζουν εἶναι ἀπίστευτα κωμικὸ και ἀλλόκοτο.

Μιά συντροφιά ἀπὸ δέκα ἰθαγενεῖς εἶναι συγκεντρωμένη στο ξέφωτο ἐκεῖνο. Ἄλλος περπατάει πεσμένος στὰ τέσσερα, γαβγίζοντας σάν σκυλί! Ἄλλος νιαουρίζει σάν γάτα! Δυὸ-τρεῖς περπατοῦν μὲ τὰ... χέρια, μὲ τὸ κεφάλι κάτω και τὰ πόδια πάνω, κακαρίζοντας σάν κότες ποὺ μόλις γέννησαν τὸ αὐγὸ τους! Ἔνας πανύψηλος κρεμνταλαῶς κάνει «οὐάαα! οὐάαα!» σάν μωρό! Οἱ ὑπόλοιποι ἔχουν ξεσπάσει σὲ ἀκράτητα γέλια, τραβώντας τὴ μύτη ἢ τ' αὐτιά ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου!

— Τί γίνεται ἐδῶ; λέει ὁ Κοντοστούπης γουρλώνοντας τὰ μάτια του. Μεθυσμένοι εἶναι;

— Δὲ φαίνονται μεθυσμένοι, λέει ὁ Τζιμ σκεπτικός. Δὲ βλέπω πουθενά μπουκάλια ἢ φλασκιά, ποὺ νὰ δείχνουν πὼς ἤπιαν οἰνοπνευματώδη ποτά! Ἀπεναντίας, τὸ ἔδαφος εἶναι γεμάτο ἀπὸ κουκώσια και φλουδες καρπῶν... Μοιάζουν περισσότερο μὲ τρελλοὺς παρὰ μὲ μεθυσμένους!

— Μὲ τρελλοὺς! φωνάζει τρομαγμένος ὁ Κοντοστού-

πης. Θεοῦλή μου! ἤρθε κι' ἐδῶ, λοιπόν, ἡ τρέλλα; Χαθήκαμε! Πᾶμε νὰ φύγουμε. Τζιμάκι μου! Ἀρχισε νὰ με πιάνη ἡ καρδιά μου! Πᾶμε νὰ φύγουμε, πρὶν ἀρχίσω κι' ἐγὼ νὰ... κακαρίζω σάν κότα!

Οἱ τρελλοὶ ἰθαγενεῖς ἀκοῦνε τὰ λόγια τοῦ νάνου. Τὰ γαβγίσματα, τὰ νιαουρίσματα, τὰ κακαρίσματα και τὰ γέλια σταματοῦν ἀπτότομα.

Γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος τῶν λευκῶν και τοὺς βλέπουν.

— Ἀχάμπα ρούρα!, λέει ἕνας ἰθαγενής.

Σάν νὰ ἦταν αὐτὸ ἓνα σύνθημα ἐξορμήσεως, οἱ ἰθαγενεῖς τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τῶν φίλων μας και τοὺς περικυκλώνουν ἀφήνοντας ἄναρθρες κραυγές.

Δὲ δίνουν καμμιὰ σημασία στὸν Τζιμ, στὸν Ντάνυ και στὴν Ἑλσα. Ἐκεῖνος ποὺ τραβάει τὴν προσοχὴ και τὸ θαυμασμό τους εἶναι ὁ Κοντοστούπης. Τὸ μικροσκοπικὸ ἀνάστημά του τοὺς κάνει νὰ τὸν θεωροῦν... στοιχειὸ ἢ θεὸ τοῦ δάσους!

Τὸν ἀρπάζουν μὲ ἐνθουσιασμό, τὸν καθίζουν στοὺς ὤμους τοῦ πρὶν ψηλοῦ ἀπ' ὅλους και ἀρχίζουν νὰ στριφογυρίζουν σάν δαίμονες οὐρλιάζοντας.

— Χά... χά... χάθηκα!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη ἀπὸ τὸ φόβο. Μὲ... μὲ πῆρνε οἱ... θελζεθούληδες και μὲ κουβαλᾶνε στὴν κόλασι!... Ἀ-

γιοι Πάντες, σῶστε με! Δέ μου ἄρῃσι νά πάω στήν κόλασι!... Παράτα με, ρέ κρεμανταλά!... Τζίμ, Τζιμάκι μου! Σῶσε με! Βγάλε με ἀπό τὰ θρωμόχερά τους!

Μά ὁ Τζίμ, ὁ Ντάνυ κι' ἡ "Ελσα κρατοῦν τήν κοιλιά τους ἀπό τὰ γέλια. Οἱ ἰθαγενεῖς εἶναι ἀκίνδυνοι, γιατί κανένας τους δέν εἶναι ὡπλισμένος. Ἐτσι, ὁ Τζίμ ἀπολαμβάνει γιά λίγο τὸ κωμικό θέαμα.

"Επειτα, λέει στὸν Ντάνυ: — Θά ἐπεμβοῦμε, μὰ πρέπει νά συγκρατήσουμε τὴ δύναμί μας! Δέν πρέπει νά σκοτώσουμε κανέναν ἀπὸ τοὺς φουκαράδες αὐτοὺς! "Ελα, Ντάνυ!

Ρίχνονται ἀνάμεσα στοὺς ἰθαγενεῖς καὶ ἀρχίζουν νά μοιράζουν γύρω μὲ γρηγοράδα καὶ μεθοδικότητα γροθιές στὰ σαγόνια τους.

Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, οἱ ἰθαγενεῖς πέφτουν λιπόθυμοι, ὥσπου μένει ὄρθιος μόνο ἕκείνος ποὺ κουβαλάει τὸ νάνο!

Ὁ Τζίμ ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὸ γιὰ καὶ τὸν ἀκουμπάει χάμω. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ντάνυ δίνει μιὰ γροθιά στὸ στομάχι τοῦ ἰθαγενοῦς καὶ τὸν κάνει νά διπλωθῇ στὰ δυὸ καὶ νά πέσῃ ἀνείσθητος στὸ χῶμα.

Ὁ Κοντοστούπης, πού, λίγες στιγμὲς πρίν, ξεφώνιζε ἀπὸ φόβο, θέλει τώρα νά σώσῃ τὸν ἐγωϊσμό του καὶ κάνει, ὅπως συνήθως, τὸν... παλ ληκαρά!

— Εἴσαστε ἐχθροὶ μου; λέει στὸν Τζίμ καὶ στὸν Ντάνυ.

— Ἐχθροὶ σου; ρωτᾷ ὁ Τζίμ. Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές; Δέ σέ γλυτώσαμε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἰθαγενῶν;

Ὁ νάνος μουρμουρίζει περιφρονητικά:

— "Οχι, ἀγαπητέ μου!, λέει. Δέ μὲ γλυτώσατε ἀπὸ τὰ χέρια κανενός! Πρῶτον, γιατί ἤμουν σέ θέσι νά τοὺς ρίξω ὅλους «νὸκ-ἄουτ» μὲ τίς γροθιές μου, ἂν ἤθελα. Καὶ δεύτερον, γιατί ἐπιτεθήκατε ἐναντίον τῶν... ὑπηκόων μου!

— "Ε; κάνει ὁ Ντάνυ ἐκπληκτός. Τῶν... ὑπηκόων σου; Μήπως τρελλάθηκες, Κοντοστούπη;

— Δέν τρελλάθηκα καθόλου!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος μορφάζοντας ἄγρια καὶ κωμικά. Ξέρεις τί σημαίνει «ἀχάμπα ρούρα» στήν γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν; "Οχι, ἔ; Νά σοῦ τὸ πῶ ἐγὼ τότε! Σημαίνει «ὁ βασιλιάς μας!» Μὲ ἀνακήρυσαν βασιλιά τους! Ἐπομένως, εἶναι... ὑπῆκοοί μου! Ἐπομένως, ἐσεῖς ποὺ τοὺς χτυπήσατε εἴσατε... ἐχθροὶ μου!

— Κοντοστούπη, λέει ὁ Τζίμ γελῶντας, ξεχνᾷς πῶς ξέρω πολὺ καλά τὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν τῆς Χονολουλού! Τὸ «ἀχάμπα ρούρα», δέ σημαίνει «ὁ βασιλιάς μας»!

— Καλὲ τί μᾶς λές!, γρυλίζει ὁ νάνος. Τί σημαίνει τότε, κύριε γλωσσομαθῇ;

— «Ἀχάμπα ρούρα», λέει ὁ Τζίμ, σημαίνει... «κοντοπιθάμο στοιχειό»!...

**‘Ο Αυτοκράτωρ...
Κοντοστούπαρος!**

 Ι ΦΙΛΟΙ μας συνεχίζουν τὸ δρόμο τους μέσα στὴ ζούγκλα. ‘Ο Κοντοστούπης εἶναι μωτρωμένος καὶ γκρινιαρὴς τώρα, γιατί θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του πολὺ προσβεβλημένο ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Τζίμ.

«Γιατί νὰ μὲ πῇ κοντοπιθάμο στοιχειό; σκέπτεται μὲ ἀγανάκτησι. Οἱ ἄνθρωποι θέλανε νὰ μὲ κάνουν βασιλιά τους κι’ αὐτὸς λέει πὼς μὲ θρίζανε! Πολὺ καλὰ, κύριε Τζίμ! Θὰ σοῦ ἀποδείξω ἐγὼ πολὺ σύντομα, ἂν μπορῇ ἡ δὲν μπορῇ ὁ Κοντοστούπης νὰ γίνῃ βασιλεὺς ἰθαγενῶν! Τὸ μπόι νομίζεις πὼς κάνει τὸν ἄνθρωπο; ‘Ολοι οἱ ψηλοὶ εἶναι κουτοί!»

— Τί ἔχεις Κοντοστούπη; ρωτᾷ ὁ Ντάνυ.

— Τίποτα!, μωρμουρίζει ὁ νάνος.

— Μά... κάτι ἔχεις!

— Εἶπα: δὲν ἔχω τίποτα!

— Τότε γιατί δὲ μιλάς καθόλου; ἐπιμένει τὸ παιδί.

— ‘Ωχ, ἀδερφέ!, ξεσπάει ὁ Κοντοστούπης. Γούστο μου θὰ γίνης; ‘Ετσι μοῦ γουστᾷ καὶ δὲ μιλάω! Δικὴ μου δὲν εἶναι ἡ γλῶσσα; ‘Ο,τι θέλω τὴν κάνω! ‘Αν θέλω, μπορῶ καὶ νὰ τήν... καταπιῶ! Τί σὲ νοιάζει σένα;

— Μὰ εἶμαι φίλος σου, Κοντοστούπη, ἀπαντᾷ ὁ Ντάνυ, καὶ ἐνδιαφέρομαι γιὰ σένα!

— Εἶμαι ἕνα... κοντοπιθάμο στοιχειό, ὅπως λέει ὁ Τζίμ!, γρυλλίζει ὁ νάνος. Πάψε, λοιπόν, νὰ ἐνδιαφέρεσαι γιὰ μένα!

‘Ο Ντάνυ ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του καὶ σωπαίνει.

‘Ο Κοντοστούπης, μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ μιὰ κωμικὴ γκριμάτσα, περπατᾷ πίσω ἀπὸ τοὺς φίλους του μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό.

‘Ενα μελαψὸ χέρι θγαίνει ξαφνικὰ μέσα ἀπὸ ἕνα θάμνο καί, χωρὶς νὰ τὸ δῇ κανεὶς, ἀφήνει νὰ κυλήσῃ ἕνα μεγάλο ἀφράτο ἀγριόμηλο πάνω στὸ μονοπάτι πού ἀκολουθεῖ ἡ συντροφία τῶν λευκῶν.

‘Ο Τζίμ, ὁ Ντάνυ κι’ ἡ ‘‘Ελσα, πού κυττάζουν ψηλὰ κουθεντιάζοντας εὐθυμα, δὲ βλέπουν τὸ μῆλο.

Τὸ βλέπει ὁ Κοντοστούπης καὶ σκύβει ἀμέσως καὶ τὸ σηκώνει γιατί εἶναι πολὺ διψασμένος.

«Τί ὠραῖο μῆλο!, μωρμουρίζει. Πόσο ἀφράτο εἶναι καὶ κόκκινο καὶ ζουμερό! Εἶμαι τυχερός!»

Χώνει τὰ δόντια του στὸ μῆλο καὶ κόβει ἕνα μεγάλο κομμάτι.

— ‘‘Αχ!, κάνει μὲ εὐχαρίστησι. Τί νόστιμο πού εἶναι! Τί γλυκό!

Καὶ ἀναδαγκώνει μὲ ἀπληστία.

Ξαφνικὰ, κάτι παράξενο συμβαίνει μέσα του. Νοιώθει μιὰ ἀνεξήγητη καὶ ἀκατανόητη ἐπιθυμία νὰ γελάσῃ, νὰ

γελάση μ' ὅλη του τὴν καρδιά, νὰ κάνῃ ἀλλόκοτα πράγματα, νὰ πηδῇ στὸν ἀέρα, νὰ κυλιστῇ χάμω, νὰ χορέψῃ, νὰ κλάψῃ, νὰ γελάσῃ πάλι, νὰ τραγουδήσῃ.

Σφίγγει στὴ φούχτα του τὸ ὑπόλοιπο μῆλο καί, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, τὸ πετάει πρὸς τὸν Ντάνυ ποὺ θαδίζει μπροστά του.

Τὸ μῆλο χτυπάει τὸν Ντάνυ στὸ κεφάλι, περιλούζοντάς τον μὲ ζουμιά.

Τὸ παιδί στριφογυρίζει ἀγριεμένο καὶ κατακόκκινο ἀπὸ θυμό.

— Κοντοστούπη!, φωνάζει σφίγγοντας τὶς γροθιές του. Τρελλάθηκες; Γιατί μοῦ πέταξες τὸ μῆλο στὸ κεφάλι;

— Ὁ νάνος θάζει τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! Γιατί ἔτσι μοῦ γουστάρει, μικρέ! Καὶ πρόσεξε καλά! Μὴ μοῦ κάνεις ἐμένα τὸν ἄγριο, γιατί σοῦ σπάζω τὰ μοῦτρα παλιό-παιδο!

Καί... δίνει μιὰ γροθιά στὸ σαγόνι τοῦ παιδιοῦ!

Ὁ Ντάνυ μὲ τὶς γροθιές σφιγμένες κάνει νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ Κοντοστούπη, μὰ ὁ πατέρας του τὸν συγκρατεῖ.

— Στάσου, Ντάνυ!, τοῦ λέει. Μοῦ φαίνεται πῶς ὁ Κοντοστούπης δὲν εἶναι καλά!

— Πρόσεξε πῶς μιλάς!, ξεφωνίζει ὁ νάνος ὑστερικά. Δὲν τῶχω γιὰ τίποτα νὰ σοῦ σπᾶσω καὶ σένα τὰ μοῦτρα!

Καί... δίνει μιὰ γροθιά στὸ στομάχι τοῦ Τζίμ!

πηδάει σὰν πίθηκος γρυλλίζον

Ἔπειτα, ἀρχίζει νὰ χορο-
τας καὶ τραγουδώντας:

«Πᾶμε ταξιδάκι
στὴ Χονολουλοῦ!
Κι' ἂν δὲ σοῦ ἀρέσει
πᾶμε κάπου ἄλλου!...»

Καὶ ὁ Κοντοστούπης παίρνοντας φόρα, ἀρχίζει νὰ κυλιέται χάμω γαβγίζοντας, νιαουρίζοντας καὶ κακαρίζοντας!

— Θεέ μου!, λέει ἡ Ἑλσα σιγανὰ στὸν Τζίμ. Ὁ Κοντοστούπης τρελλάθηκε! Ὁ καημένος! Τί θὰ κάνουμε, Τζίμ; Ἄν δὲν κάνουμε κάτι γι' αὐτόν, μπορῇ νὰ σκοτωθῇ ἢ νὰ ἀρρωστήσῃ θάρεϊά!

Ὁ Τζίμ, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα ἀπὸ στενοχώρια καὶ λύπη γιὰ τὴν κατάντια τοῦ φίλου του, πηγαίνει κοντά του.

— Ὁ Κοντοστούπη!, τοῦ λέει. Τί σοῦ συνέβη; Μήπως...

— Μακρυά!, οὐρλιάζει ὁ νάνος. Πίσω, πολίτες! Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα! Εἶμαι ὁ Κοντοστούπαρος ὁ Μέγας, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Χονολουλοῦ! Εἶμαι φοβερὸς καὶ τρομερός! Πίσωωωω!

— Κοντοστούπη!, ξαναλέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἄκουσέ με...

— Δὲν ἀκούω τίποτα!, ξεφωνίζει ὁ νάνος. Εἶμαι αὐτοκράτωρ! Γιὰ νὰ μοῦ μιλήσῃς, πρέπει. νὰ ἀποτανηθῇς στὸν ἀυλάρχῃ μου καὶ νὰ ζητήσῃς ἀκρόασι! Τὸ στέμμα μου... ποῦ εἶναι τὸ στέμμα μου;

Ψάχνει γύρω με ὕφος ἀνήσυχο. Βρίσκει ἓνα μεγάλο ἀγριοκολόκυθο, τὸ σηκώνει ψηλά καὶ τὸ χτυπάει χάμω ἀνοίγοντάς το στα δυό.

Παίρνει τὸ μισό καὶ τὸ φορᾷ στὸ κεφάλι του σὰν κράνος, φωνάζοντας:

— Ζήτω ὁ Κοντοστούπαρος ὁ Μέγας! Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!

Τὴν ἴδια στιγμή, μέσα ἀπὸ τὴν πυκνὴ ζούγκλα, φτάνουν ὡς τ' αὐτιά τῶν φίλων μας ὑπόκωφοι γδοῦποι· σὰν νὰ περπατᾷ ἓνα μεγάλο ζῶο!

Μαζί με τοὺς γδοῦπους ἀκούγονται κραυγὲς ἰθαγενῶν.

Οἱ ἤχοι πλησιάζουν γοργά...

— Ντάνυ!, λέει ὁ Τζίμ. Ἀνέβα σ' ἓνα δέντρο νὰ δῆς τί συμβαίνει...

Ὁ Γορίλλας

MΕ ΓΟΡΓΕΣ κινήσεις αἰλούρου, ὁ μικρὸς Ντάνυ σκαρφαλώνει σ' ἓνα δέντρο καί, μέσα σὲ λίγες στιγμές, βρίσκεται στὴν κορυφή του.

Ρίχνει μιὰ ματιά πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσεως καὶ κατεβαίνει πάλι γοργὰ μετὰ τὸ πρὸ σωπο γεμάτο ἀνησυχία.

— Πατέρα!, λέει. Ἐνα παρᾶξενο ζῶο ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας! Μοιάζει με γορίλλα, μὰ εἶναι τρεῖς τουλάχιστον φορές μεγαλύτερό του. Τὸ κάθε του μπράτσο εἶναι πιὸ μακρὺ ἀπὸ δυὸ ψη-

λοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ μέση του εἶναι τόσο χοντρή ὥστε τρεῖς ἀνθρώποι μαζί δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἀγκαλιάσουν! Καμμιά πεινηταριά ἰθαγενεῖς, ὅπλισμένοι με ἀκόντια, ἔρχονται μαζί του!... Φοβοῦμαι γιὰ τὴ μητέρα καὶ γιὰ τὸν Κοντοστούπη!

— Πρέπει νὰ δράσουν ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνός!, λέει ὁ Τζίμ γοργά. Ἐτοιμάσου, Ντάνυ!

Καὶ τότε ὁ Τζίμ κι' ὁ Ντάνυ κάνουν κάτι παράξενο.

Βγάζουν τὰ κοστούμια τους, τὰ γυρίζουν ἀνάποδα καὶ τὰ φοροῦν πάλι.

Εἶναι τώρα ἀλλόκοτα ντυμένοι.

Τὸ κοστοῦμι τοῦ Τζίμ ἔχει γίνεи μιὰ κόκκινη ἐφαρμοστὴ στολὴ μετὰ μιὰ μικρὴ, ἄσπρη χρυσοκέντητη μπέρτα στοὺς ὤμους. Στὸ στήθος του εἶναι κεντημένο με χρυσοῦ κλωστή ἓνα «Υ».

Τὸ «Υ» αὐτὸ εἶναι τὸ σῆμα τοῦ Ὑπεράνθρωπου! Καὶ ὁ δημοσιογράφος Τζίμ Μπάρτον δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ξακουστὸ Ὑπεράνθρωπο, τὸν πιὸ μεγάλο καὶ τὸν πιὸ δυνατὸ ἥρωα ὅλων τῶν ἐποχῶν! (*)

(*) Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι καταπληκτικὰ δυνατός. Τὰ μπράτσα του, μωῶν καὶ νευρώδη, μποροῦν νὰ τσακίσουν με γροθιὲς ἀκόμα καὶ τὸ θώρακα ἐνὸς τάνκς! Ἡ ἀντοχὴ του εἶναι ἀπίστευτη. Τὸ σῶμα του εἶναι τόσο σκληρὸ καὶ συγχρόνως τόσο ἐλαστικό, ὥστε οὔτε τὸ πιὸ δυνατό

Τὸ κοστούμι τοῦ μικροῦ Ντάνυ ἔχει γίνει μιά κίτρινη ἐφαρμοστὴ στολὴ μὲ κόκκινα μανικέτια, κόκκινη ζώνη καὶ κόκκινες μπότες. Ἡ μπέρτα τοῦ εἶναι ἄσπρη σὰν τοῦ Ὑπεράνθρωπου, μὰ τὰ κεντήματα τῆς εἶναι κόκκινα.

Ὁ Ντάνυ Μπάρτον δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ Κεραυνό, τὸ παιδί — θαῦμα, τὸ Γυιὸ τοῦ Ὑπεράνθρωπου! "Ὅλα τὰ παιδιὰ στὴν Ἀμερικὴ καὶ

στὸν κόσμῳ ὀλόκληρο λατρεύουν καὶ θαυμάζουν τὸ μικρὸ Κεραυνὸ καὶ ὀνειρεύονται νὰ τοῦ μοιάσουν στὴ δύναμι καὶ στὴν ἀνδρεία!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κινεῖται γοργά. Σηκώνει τὴν Ἑλσα στὰ μπράτσα τοῦ, λυγίζει τὰ γόνατά τοῦ, τὰ τεντώνει πάλι ἀπότομα καὶ πετάει!

Ἀνυψώνει κατακόρυφα, ἀνάμεσά στὰ φυλλώματα ἑ-

χτυπήματα, οὔτε ἡ φωτιά, οὔτε οἱ σφαῖρες μποροῦν νὰ τοῦ κάνουν τίποτα! Ἡ πιδὶ ἐκπληκτικὴ ὁμῶς ἰδιότης τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι ὅτι μπορεῖ καὶ πετάει στὸν ἀέρα σὰν ἀετὸς καὶ μὲ τρομακτικὴ γρηγοράδα!

Ἀνὸ Ὑπεράνθρωπος ἦταν ἀπὸ τὴ Γῆ, τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ χαρίσματά τοῦ θὰ ἦσαν ὑπερφυσικά καὶ ἀπίθανα. Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος προέρχεται ἀπὸ ἄλλον κόσμῳ. "Ἐχει γεννηθῇ σ' ἓνα μακρυνὸ πλανήτη πού δὲν ὑπάρχει πιά. Στὸν πλανήτη ἐκεῖνο ζοῦσε ἄλλοτε μιά φυλὴ ἀνθρώπων, πού ἦσαν ἐξαιρετικὰ προικισμένοι ἀπὸ τὴ φύσι, ἀκριβῶς ὅπως καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Μιὰ μέρα ὁμῶς, ὁ πλανήτης τοῦς καὶ οἱ κάτοικοί τοῦ καταστράφηκαν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ὑπερατομικῆς θόμβας ὁδρονόου!

Ὁ μόνος πού σώθηκε ἦταν ὁ Ὑπεράνθρωπος, μωρὸ τότε ἐνδὸς ἔτους, πού ὁ πατέρας τοῦ τὸν ἔβαλε μέσα σὲ μιά βολίδα καὶ τὴν ἐξαπόλυσε στὸ διάστημα, μιά-δυὸ στιγμὲς πρὶν ἔκραγῃ ἡ ἀτομικὴ θόμβη καὶ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

Ἡ βολίδα ἦρθε καὶ ἔπεσε στὴ Γῆ μας, καὶ μάλιστα στὴν Καλιφόρνια τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ δυὸ χωρικοὶ περιμάζεψαν καὶ μεγάλωσαν μὲ τ' ὄνομα Τζιμ Μπάρτον τὸν Ὑπεράνθρωπο, χωρὶς νὰ ξέρουν πῶς εἶχε πέσει ἀπὸ ἄλλον πλανήτη καὶ χωρὶς νὰ υποψιάζονται τὴς ὑπερφυσικῆς ἰκανότητός τοῦ.

Ὅταν μεγάλωσε, ὁ Τζιμ Μπάρτον, πού εἶχε γίνει σὲ ματαξὺ δημοσιογράφος, ἀποφάσισε νὰ θάλῃ τὸν ἑαυτὸ τοῦ καὶ τὴ δύναμή τοῦ στὴ διάθεσι τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἔγινε ὁ μεγαλύτερος διώκτης τοῦ ἐγκλήματος, πού ἔχει γνωρίσει ποτὲ ὁ κόσμος!

Ὁ Τζιμ Μπάρτον παντρεύτηκε ἀργότερα τὴ συνιδεῶλό τοῦ Ἑλσα καὶ ἀπέκτησε ἓνα γυιό, τὸν Ντάνυ: Ὁ Ντάνυ εἶναι ἓνα ὁμορφὸ ἀθλητικὸ παιδί δέκα χρονῶν καὶ ἔχει κληρονομήσει ὅλες τὴς ὑπερφυσικῆς ἰκανότητες τοῦ πατέρα τοῦ μὰ—σὰν παιδί πού εἶναι ἀκόμα— ἔχει θέβαια λιγώτερη δύναμι καὶ ἀντοχὴ ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο. Ὁ Ντάνυ εἶναι γνωστὸς σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ ὡς Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου...

νός δέντρου και άκουμπάει την άγαπημένη του γυναίκα σ' ένα μέρος όπου τά κλαδιά μπλέκονται μεταξύ τους, σχηματίζοντας ένα είδος κρεββατιού.

— Μείνε εδώ, άγαπημένη μου, λέει, ώσπου να περάσει ο κίνδυνος!

Στό μεταξύ, ο Κεραυνός θέλει να σηκώσει και τον Κοντοστούπη για να τον ανεβάσει στο δέντρο. Μά ο νάνος άντιστέκεται σαν λυσσασμένος άγριόγατος!

— "Αφησέ με!, φωνάζει. "Αφησε ήσυχο τον Κοντοστούπαρο το Μέγα, τον αυτοκράτορα της Χονολουλού! "Ακου! "Ερχονται οι πολεμιστές μου για να με συνοδεύσουν τιμητικά στά άνάκτορά μου! "Αφησέ με, γιατί θά διατάξω να σε άποκεφαλίσουν!

Ο Κεραυνός διστάζει για μερικές στιγμές, μη ξέροντας τί να κάνει. "Αν τον ανεβάσει στο δέντρο, υπάρχει φόβος να πηδήσει κάτω ο Κοντοστούπης και να σκοτωθή.

Μά το παιδί — θαύμα, θρίσκει τη λύση. "Αρπάζει τον Κοντοστούπη από το γιακά και του δίνει μια γροθιά στο σαγόνι, φροντίζοντας να συγκρατήσει τη δύναμή του για να μην κάνει κακό στο φίλο του.

Ο νάνος αφήνει μια σιγανή μακρόσυρτη κραυγή σαν γούλλισμα γουρουνιού και λιποθυμεί!

Ο Κεραυνός τον σηκώνει και τον ανεβάζει στο δέντρο, κοντά στη μητέρα του.

"Επειτα, προσγειώνεται κάτω, δίπλα στον πατέρα του, που είχε κατεβή από το δέντρο στο μεταξύ.

Την ίδια στιγμή, μέσα από τά δέντρα και τους θάμνους προβάλλει ένα τερατώδες πλάσμα!

Γκολέμ, ο Γίγαντας!

ΕΙΝΑΙ ο πιό γιγαντώσωμος γορίλλας που είχε δη ποτέ ο Υπεράνθρωπος. Το ύψος του είναι τόσο μεγάλο ώστε το κεφάλι του βρίσκεται τέσσερες σχεδόν φορές πάνω από το κεφάλι του Υπεράνθρωπου!

Οί ώμοι του είναι άπίστευτα πλατείς και μυώδεις και, καθώς άκουμπούν στο πέρασμά του πάνω σε δέντρα, τά παραμερίζουν και τά γκρεμίζουν με πάταγο!

Τά μπράτσα του έχουν καταπληκτικό μάκρος και φτάνουν ως κάτω από τά γόνατά του! Είναι χοντρά όσο το σώμα ενός κανονικού ανθρώπου και οί μυώνες τους συσπώνται και σαλεύουν σε κάθε κίνησή τους!

Το πρόσωπο του γορίλλα είναι όγκώδες και τρομακτικό στην όψη. Το στόμα του είναι μεγάλο και τά δόντια του μεγαλύτερα από δόντια λιονταριού!

Τά μάτια του, που είναι μικρά σχετικά με το κεφάλι του και το υπόλοιπο κορμί του, είναι χωμένα βαθειά μέ-

σα στις κόγχες τους και α-
στράφτουν από κακία.

Πίσω από τὸ γιγάντιο γο-
ρίλλα περπατοῦν καμμιὰ πε-
νηνταριά ἰθαγενεῖς μὲ ἀκόν-
τια καὶ τόξα, ξεφωνίζοντας
καὶ οὐρλιάζοντας κάθε τόσο:

— Γκολέμ! Γκολέμ! Γκο-
λέμ!

— Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Κοντο-
στούπης εἶναι ἀναίσθητος!,
λέει κατάπληκτος ὁ μικρὸς
Κεραυνός. "Αν ἔβλεπε αὐτὸ
τὸ τέρας, θὰ πέθαινε ἀπὸ τὸ
φόβο του! Τί θὰ πῇ «Γκο-
λέμ», πατέρα;

— Φαίνεται πὼς εἶναι τὸ
δνομα τοῦ γορίλλα, Κεραυ-
νέ!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρω-
πος. Πρόσεχε τώρα! Φαίνε-
ται ἔτοιμος νὰ ἐπιτεθῇ!

Πραγματικά, μόλις ἀντι-
κρύξει τοὺς δυὸ ἀνθρώπους,
ὁ γιγάντιος γορίλλας σταμα-
τάει καὶ τοὺς κυττάζει ἄγρια.
Μένει ἔτσι γιὰ μερικὲς στι-
γμὲς κι' ἔπειτα, ξαφνικά, ἀρ-
χίζει νὰ χτυπᾷ μὲ τίς γρο-
θιές του τὸ πλατὺ στήθος
του, κάνοντας ὀλόκληρη τὴ
ζούγκλα γύρω νὰ ἀντηχῇ
σὰν νὰ χτυποῦν ἑκατοντάδες
τούμπανα μαζί!

Καθὼς σφυροκοπᾷ τὸ
στήθος του, ἀφήνει ἕνα τρο-
μαχτικὸ οὐρλιαχτό, μιὰ πο-
λεμικὴ κραυγὴ, ποὺ κάνει τὸν
ἀέρα γύρω νὰ πάλῃ σὰν
νὰ σαλπίζουν πεντακόσιοι ἐ-
λέφαντες μαζί, μὲ τίς προ-
θοσκίδες τους!

Ὁ Κεραυνὸς χλωμιάζει κι'
ὁ Ὑπεράνθρωπος ζαρώνει τὰ
φρύδια του. Φοβάται μήπως
ὁ Γκολέμ, ὁ τρομακτικὸς αὐ-

Ὁ Κοντοστούπης χορεύει, σαλεύον-
τας τὰ χέρια του καὶ τὸ κορμί του
σὰν ἰθαγενὴς χορεύτρια!

τὸς κύκλωπας τῆς ζούγκλας,
εἶναι περισσότερο δυνατός
ἀπ' ὅσο θὰ μπορούσε νὰ ἀν-
τιμετωπίσῃ ὁ μικρὸς γυιὸς
του.

— Κεραυνέ!, λέει στὸ παι-
δί. Πέταξε στὸν ἀέρα καὶ ἀ-
πομακρύνσου! Δὲν ξέρω τί
ἀντίπαλος μπορεῖ νὰ εἶναι αὐ-
τὸ τὸ τέρας! "Αφῆσέ με νὰ
δοκιμάσω ἐγὼ τὴ δύναμή
του καὶ τὰ κόλπα του! Πρὶν
ὅμως συγκρουσθῶ μαζί του,
θὰ προσπαθῶ νὰ καταλά-

ὅω τις διαθέσεις τῶν ἰθαγενῶν.

Καί λέει στή γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν τῆς Χονολουλού, φωνάζοντας μ' ἄλη του τῇ δύναμι γιά νά τόν ἀκούσουν οἱ ἰθαγενεῖς πάνω ἀπό τά οὐρλιαχτά τοῦ Γκολέμ:

— Εἶμαστε φίλοι! Δέ θέλουμε τὸ κακὸ σας! Εἶμαστε φίλοι κι' ἤρθαμε ἀπλῶς νά μείνουμε λίγες μέρες στὴ ζούγκλα!

— Θάνατος σ' ὅσους πατρῶν στὴ χώρα τοῦ Γκολέμ!, ἀπαντοῦν οἱ ἰθαγενεῖς στὴ γλῶσσα τους. Θάνατος! Ἀπάνω τους, Γκολέμ! Κατασπάραξέ τους, Γορίλλα Γκολέμ!

Τότε, τὸ κυκλώπειο τέρας παύει ξαφνικά νά χτυπάη τὸ στήθος του καὶ νά οὐρλιάζη. Λυγίζει τὰ γόνατά του καὶ συσπειρώνεται ἕτοιμο νά ὀρμήσῃ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων.

— Φύγε, Κεραυνέ!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος στοῦ χιοῦ του.

— Μά..., κάνει τὸ παιδί.

— Φύγε, εἶπα! Σὲ διατάζω νά φύγῃς!

Ὁ Κεραυνός, μολονότι θέλει πολὺ νά μείνῃ κοντὰ στὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ νά πολεμήσῃ δίπλα του, δὲν τολμᾷ νά μὴν ὑπακούσῃ στὸν πατέρα του, γιατί τόν σέβεται καὶ τόν θαυμάζει. Πρέπει νά σὺμμορφωθῇ μὲ τὴ διαταγὴ του.

Ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει τὰ γόνατά του, τὰ τεντώνει πάλι ἀπότομα καὶ πετᾷ!

Τὴν ἴδια στιγμή, συμβαί-

νουν δυὸ ἄλλα πράγματα: ὁ Γκολέμ ἐφορμᾷ μὲ γρυλλίσματα μανίας ἀπλώνοντας πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο τὰ τρομερὰ χέρια του, καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος ρίχνεται πρὸς τὰ πλάγια, μακριὰ ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ γορίλλα.

Ὁ Γκολέμ, μὴ συναντῶντας τὸ ὑποψήφιο θῦμα του, πέφτει πάνω σ' ἓνα δέντρο, τὸ τσακίζει στὰ δυὸ καί, χάνοντας τὴν ἰσορροπία του, σωριάζεται χάμω μαζὶ μὲ τὸ δέντρο!

Τὰ ἄγρια οὐρλιαχτά τοῦ θηρίου γεμίζουν πάλι τὴ ζούγκλα. Ὁ γορίλλας ἀνορθώνεται, ἀνατρέποντας ἄλλο ἓνα δέντρο, καὶ γυρίζει πρὸς τὸν ἀντίπαλό του.

Βλέπει τὸν Ὑπεράνθρωπο νά τὸν κυττάζῃ. ἤρεμος καὶ χαμογελαστός, μὲ τὰ μπράτσα του σταυρωμένα στοῦ στήθος του, καὶ ἡ μανία τοῦ Γκολέμ φτάνει στοῦ κατακόρυφο.

Συσπειρώνεται καὶ χυμᾷ πάλι. Μά καὶ πάλι ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀποδεικνύεται πιὸ γοργός. Μὲ μιὰ ὑπέροχῃ ἐκτίναξι βρίσκεται στὸν ἀέρα, πάνω ἀπὸ τὸ γορίλλα.

Καθὼς ὁ Γκολέμ περνάει ἀπὸ κάτω του, χωρὶς νά συναντήσῃ πάλι τὴ λεία του, ὁ ἱπτάμενος ἄνθρωπος λυγίζει ἀπότομα τὸ κορμί του, κάνει μιὰ γοργὴ στροφὴ στὸν ἀέρα καὶ ἡ γροθιά του χτυπάει τὸ θηρίο πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι.

Οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο ὁ Γκολέμ πέφτει πάλι κά-

τω, παρασύροντας στο πέσιμό του ένα ακόμη δέντρο και σκοτώνοντας δυο ιθαγενείς.

Οι υπόλοιποι ιθαγενείς θλέποντας τον Ύπεράνθρωπο να πετάει σαν πουλί και να χτυπάει σαν γίγαντας, το θάζουν στα πόδια αφήνοντας ύστερικες κραυγές τρόμου.

Ο Γκολέμ, τυφλός από θυμό και λύσσα, σηκώνεται πά-λι και αντιμετωπίζει για τρίτη φορά τον πιο δυνατό άνθρωπο του κόσμου.

Από το στόμα του τρέχουν αηδιαστικοί κιτρινωποί α-φροί και τὰ μάτια του πε-τούν σπίθες!

Μ' ένα τεράστιο πήδημα ρίχνεται πάλι πάνω στον Ύπεράνθρωπο, που έχει προσγειωθεί στο μεταξύ. Αυτή τη φορά ο Ύπεράνθρωπος δεν προλαβαίνει να αντιδράσει έγκαιρως, γιατί έχει στραμμένη την προσοχή του προς τον Κεραυνό, που διαγράφει κύκλους στον αέρα, πάνω από τὰ κεφάλια τους.

Έτσι ο Γκολέμ αρπάζει τον Ύπεράνθρωπο με τὰ δυο του χέρια από το λαιμό!

Τὰ τεράστια, τρομερά δάχτυλά του σφίγγονται γύρω από το λαιμό του ήρωά μας με τόση δύναμη, ώστε για μιὰ στιγμή ο Ύπεράνθρωπος χάνει τον έσμο γύρω του, νοιώθοντας έναν ανυπόφορο πόνο να τον διαπερνά!

Ένατικτωδώς, ο μεγαλύτερος ήρωας όλων τών εποχών τεντώνει το ένα του πόδι, δίνοντας μιὰ τρομακτική κλω-

τσιά στο στομάχι του Γκολέμ.

Ο γορίλλας θογγάει υπό-κωφα, διπλώνεται στα δυο από τον πόνο και πέφτει χάρ-μω, χωρίς όμως να παρατή-ση τον αντίπαλό του.

Απεναντίας, τὰ δάχτυλά του σφίγγουν όλο και πιο δυνατά το λαιμό του Ύπε-ράνθρωπου. Το πρόσωπο του ήρωός μας γίνεται κατακόκ-κινο! Οι φλέβες του ξερογκώ-νονται και τὰ μάτια του πᾶ-νε να πεταχτούν σχεδόν από τις κόγχες τους!

Προσπαθεί να ανασάνη, μὰ δεν μπορεί. Προσπαθή να κλωτσήσει πάλι το γορίλλα, μὰ δεν το κατορθώνει, γιατί ο Γκολέμ έχει σηκωθεί τώρα όρθιος και τον κρατεί σε α-πόστασι από το σώμα του.

Μάχη Κυκλώπων

ΚΕΡΑΥΝΟΣ,

που πετάει πάντα ψηλά, πά-νω από τὰ κεφάλια τών δυο αντιπάλων, θλέποντας τον πα-τέρα του να κινδυνεύει, έτοι-μάζεται να παρακούση τη δι-αταγή του και να έπιτεθή στη μάχη με μιὰ κάθετη έ-φορμησι.

Σταματάει όμως, γιατί βλέπει την κατάστασι ν' άλ-

λάξη μέσα σέ λίγες στιγμές.

Βλέπει τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ σηκώνη τὰ χέρια του καὶ νὰ ἀρπάξῃ τὰ μπράτσα τοῦ Γκολέμ. Ἐπειτα, βλέπει τοὺς μυῶνες τοῦ Ὑπεράνθρωπου νὰ φουσκώνουν καὶ νὰ συσπῶνται ἀπότομα, τραβώντας πρὸς τὰ κάτω τὰ χέρια τοῦ Γορίλλα.

Καὶ βλέπει, τέλος, τὸν Γκολέμ νὰ παραπατάει οὐρλιάζοντας ἀνατριχιαστικά καὶ ν' ἀνοίγῃ τὰ δάχτυλά του ἀφήνοντας ἐλεύθερο τὸ λαιμὸ τοῦ ἀντιπάλου του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔχει γλυτώσει! Κρατώντας πάντα τὰ μπράτσα τοῦ Γκολέμ στὴ συντριπτικὴ ἐκείνη λαβή, ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου παίρνει θαυιὲς ἀνάσες, γεμίζοντας τὰ πονεμένα πνευμόνια του μὲ τὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς ζούγκλας.

Λίγες φορές, ἄλλοτε, εἶχε δοκιμάσει τόσο πόνο καὶ εἶχε θρεθῇ τόσο κοντὰ στὸ θάνατο!

Ὁ λαιμὸς του, ἐκεῖ ὅπου λίγες στιγμὲς πρὶν τὸν ἐσφίγγαν τὰ δάχτυλα τοῦ Γκολέμ, εἶναι κατακόκκινος καὶ ἔχει ἀρχίσῃ νὰ πρίσκειται ἐπικίνδυνα.

Ὁ ἥρωάς μας, ἐτοιμάζεται τώρα νὰ περάσῃ στὴν ἐπίθεσι καὶ νὰ θέσῃ τὸν τρομερὸ ἀντίπαλό του ἐκτὸς μάχης μ' ἓνα καλοζυγισμένο, κεραυνοβόλο χτύπημα.

Μὰ ὁ κυκλόπειος γορίλλας δὲν εἶναι εὐκολος ἀντίπαλος κι' ἔχει κι' ἄλλα κόλπα στὸ σακκούλι του. Βλέ-

ποντας ὅτι δὲν μπορούσε νὰ τραβήξῃ τὰ χέρια του ἀπὸ τὴ λαβὴ τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ἀφήνει τὸ κορμὶ του νὰ λυγίσῃ καὶ νὰ κυλιστῇ χάμω.

Ἐπειτα, μὲ μιὰν ἀστραπιαία κίνησι, σηκώνει τὰ πόδια του ποὺ στοὺς πιθήκους εἶναι κι' αὐτὰ χέρια, καὶ ἀρπάζει τὸν Ὑπεράνθρωπο ἀπὸ τὴ μέση!

Μιά καινούργια φάσι, χειρότερη καὶ τρομερώτερη ἀπὸ τὴν πρώτη, ἀρχίζει τώρα. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, πιασμένοι γερὰ ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλο, κυλιῶνται χάμω. Τὰ κορμιά τους συστρέφονται ἄγρια καὶ τὰ μέλη τους συσπῶνται σκορπίζοντας γύρω γύρω καὶ τσακίζοντας κλαδιά!

Ὁ Κεραυνὸς ποὺ πετάει ἀκόμα στὸν ἀέρα, ἀποφασίζει νὰ ἐπεμβῇ. Βέβαια, δὲν ἀμφισβάλλει καθόλου γιὰ τὴ νίκη τοῦ πατέρα του! Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔχει θρεθῇ κι' ἄλλοτε ἀντιμέτωπος γιγάντων καὶ τεράτων κι' ἔχει θρεθῇ φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὸ θάνατο. Πάντα ὅμως ἔχει θγῇ νικητῆς καὶ θριαμβευτῆς.

Μὰ τώρα ὁ ἀντίπαλος τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι τόσο γιγαντόσωμος καὶ ἡ δύναμι τοῦ τόσο τρομακτικὴ, ὥστε ὁ μικρὸς Κεραυνὸς νοιώθῃ ἓνα κρῦο ρίγος, καθὼς παρακολουθεῖ τὴν τιτανία μάχη τους.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, φοβάται μήπως τὰ τεράστια μπράτσα τοῦ Γκολέμ τσακίσουν τὸ κορμὶ τοῦ πατέρα του ἢ μήπως τὰ φριχτὰ σαγόνια τοῦ κτήνους μὲ τὰ μεγάλα δόν-

τια, πού θυμίζουν μαχαίρια, κλείσουν γύρω από τὸ κεφάλι τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ἀποκεφαλίζοντάς τον!

Μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ ἀπὸ ἀγωνία, ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου, γέρνει πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ κατεβαίνει κατακόρυφα μὲ τὴν ὀρμὴ τορπίλλας!

Φτάνει κοντὰ στοὺς ἀντιπάλους καὶ λυγίζει ἀπτόμα τὴ μέση του, δίνοντας στὸ κορμὶ του ὀριζόντια κατεύθυνσι.

Καθὼς περνάει ἔτσι πάνω ἀπὸ τὸν Γκολέμ, ἡ μικρὴ γροθιά τοῦ παιδιοῦ σφίγγεται καὶ κινεῖται μὲ δύναμι ἐμβόλου ἀτμομηχανῆς, συναντῶντας τὸ κεφάλι τοῦ τερατώδους γορίλλα ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ αὐτί.

Ὁ Γκολέμ βογγάει ὑπόκωφα καὶ τὰ πόδια του, πού ἐξακολουθοῦν νὰ κρατοῦν τὸν Ὑπεράνθρωπο ἀπὸ τὴ μέση, παραλύουν καὶ παρατοῦν τὸν ἀντίπαλό του.

Ὁ Κεραυνὸς προσπερνάει σὰν σάϊτα, ἀνυψώνεται σὰν χελιδόνι καί, μὲ μιὰ γοργὴ στροφή τοῦ σώματός του, κατεβαίνει πάλι γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ γιὰ δευτέρη φορά.

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν προλαβαίνει. Ἐπωφελοῦμενος ἀπὸ τὸ στιγμιαῖο σάστισμα καὶ τὴ ζάλη τοῦ ἀντιπάλου του, τὸν παρατάει ξαφνικά, τινάζεται πρὸς τὰ πάνω, διαγράφει ἕνα ἡμικύκλιο στὸν ἀέρα καὶ κατεβαίνει πάλι μὲ ἀπίστευτη φόρα.

Μὲ τὸ κεφάλι μπροστά, σὰν

ζωντανὴ ὁδίδα, χτυπάει τὸν Γκολέμ στὸ στήθος, στὸ μέρος τῆς καρδιάς!

Ὁ γορίλλας βογγάει πάλι ἀπεγνωσμένα. Ἀνορθώνεται ἀργά, κάνοντας τὸ δάσος νὰ ἀντηχῇ ἀπὸ τὰ βογγητά του, καὶ φέρνει τὰ χέρια του στὸ στήθος του.

Προσπαθεῖ νὰ ἀνασάνῃ, μὰ δὲν μπορεῖ. Ἀνοιγοκλείνει μιὰ-δυὸ φορές σπασμωδικὰ τὰ σαγόνια του, ἀφήνει ἕνα μακρόσυρτο, ἀνατριχιαστικὸ οὐρλιαχτὸ καὶ σωριάζεται χάμω.

Τὸ πέσιμό του προκαλεῖ ἀληθινὸ σεισμὸ σὲ μεγάλη ἀκτίνα γύρω. Ὁ γδοῦπος τοῦ σώματός του πάνω στὸ χῶμα ἀκούγεται σὲ ἀπόστασι χιλιομέτρων, ἀναστατώνοντας τὰ ἀγρίμια τῆς ζούγκλας. Τὸ χῶμα θουλιάζει μισὸ μέτρο στὸ μέρος ὅπου πέφτει.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ὁ Κεραυνὸς προσγειωνόμενος δίπλα στὸν πατέρα του. Τί τέρας εἶναι αὐτό; Δέχτηκε χτυπήματα πού θὰ ἔρριχναν νεκρὸ ἀκόμα κι' ἕναν ἐλέφαντα κι' ὅμως αὐτὸς ἔπεσε λιπόθυμος, μόνο ὅταν τὸν χτύπησες στὴν καρδιά, πατέρα! Τί θὰ τὸν κάνουμε τώρα;

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κιντάρει τὸν πεσμένο γίγαντα μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς σκέπτομαι, Κεραυνέ! ἀπαντᾷ. Δὲν μπορούμε νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουμε, γιατί δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸν δέσουμε! Γιὰ σκοινιά θὰ τὰ σπᾶσῃ σὰν...

κλωστή και δεν έχουμε μαζί μας άλυσσίδες ή καραθόσκοι νο από σύρμα! Θάπρεπε να τον σκοτώσουμε, μά ποτέ δε θα κάνω την ατιμία να σκοτώσω ένα αναιόθητο ζώο! Θα περιμένουμε, λοιπόν, να συνέλθω για να έπιτεθοῦμε πάλι έναντίον του! 'Ο κόσμος

πρέπει να απαλλαγῇ από ένα τέτοιο δολοφόνο τέρας! Στο μεταξύ όμως ανέβα στο δέντρο και κύταξε τι γίνεται ή μητέρα σου κι' ο φουκαρῆς ο Κοντοστούπης....

'Ο Κεραυνός πετάει, ανεβαίνει στο δέντρο, όπου είχε θάλει την "Έλσα και το νάνο, και ξανακατεβαίνει σχεδόν άμέσως.

— Πατέρα!, λέει με φωνή γεμάτη αγωνία. 'Η μητέρα κι' ο Κοντοστούπης δεν είναι πιά στο δέντρο!

'Ο Γκολέμ άρπαξε την "Έλσα με το τεράστιο μπράτσο του και γύρισε προς τον γκρεμό. Την ίδια στιγμή, ο 'Υπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός προσγειώθηκαν μπρός και πίσω από το τέρας!

«Αϊάααα!»
'Αϊάααα!...»

Η ΚΑΡΔΙΑ τοῦ

πιό δυνατοῦ ἥρωος τοῦ κόσμου παγώνει. Δεν τὸ περίμενε ποτὲ αὐτό! Δεν φανταζόταν πὼς ἀπάνω στὸ δέντρο, ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα θὰ διέτρεχε κανένα κίνδυνο! Οἱ ἱθαγενεῖς δὲν τὴν εἶχαν ἀπαγάγει, γιατί τὸ εἶχαν θάλει στὰ πόδια μπροστὰ στὸν 'Υπεράνθρωπο! 'Ο

Γκολέμ επίσης δέν μπορεί νά εἶχε ἀρπάξει τήν "Ελσα καί τόν Κοντοστούπη, γιατί ἦταν ἀκόμη ξαπλωμένος χάμω, μπροστά στά πόδια του, ἀναισθητός!

Ποιός εἶχε ἀρπάξει, λοιπόν, τή γυναῖκα καί τό φίλο τοῦ Ὑπεράνθρωπου; Μήπως τοὺς εἶχε ἐπιτεθῇ κανένας αἰλουρος; "Όχι, γιατί διαφορετικά θά ὑπῆρχαν στό δέντρο καί στό χῶμα, κάτω, ἀφθονα αἵματα!

Μήπως...

Κάτι κραυγές καί γρυλλίσματα διακόπτουν τοὺς στοχασμούς τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Κυττάζει ψηλά. "Ένα μεγάλο κοπάδι ἀπό πιθήκους χοροπηδάει στά κλαδιά τοῦ δέντρο. Οἱ πιθήκοι γρυλλίζουν, καγχάζουν καί σαλεύουν ἀπειλητικά καί συγχρόνως κοροϊδευτικά τίς μικρές γροθιές τους.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καταλαβαίνει. Οἱ τετράχειρες ὑπῆκοι τοῦ Γκολέμ, θυμωμένοι γιά τήν ἐπίθεσι τοῦ Ὑπεράνθρωπου καί τοῦ Κερανοῦ ἐναντίον τοῦ βασιλιά τους, εἶχαν ἀρπάξει τήν "Ελσα καί τόν Κοντοστούπη!

Καί καταλαβαίνει κάτι ἄλλο ἀκόμα ὁ Ὑπεράνθρωπος. Θά δυσκολευθῇ πολὺ νά ξαναθρῇ τήν ἀγαπημένη του καί τό φίλο του! Περνώντας τους χέρι σέ χέρι καί ἀπό δέντρο, σέ δέντρο, ὁ λαός τῶν πιθήκων θά εἶχε μεταφέρῃ τώρα τοὺς αἰχμαλώτους σέ μακρυνές ἀποστάσεις καί θά τοὺς

εἶχε ἴσως κρύψει ἀγνωστο ποῦ!

--- Θεέ μου!, μουρμουρίζει μέ ἀπόγνωσι. Γιατί νά ὑποστῶ πάλι τή σκληρὴ αὐτὴ δοκιμασία;

Ἀπελπισία κυριεύει τήν ψυχὴ του καί νοιώθει τήν ἐπιθυμία νά καθῆσθαι κάπου καί νά κλάψῃ πικρά. "Έχει τὸ συναίσθημα ὅτι δέν θά ξαναδῇ τήν ἀγαπημένη του!

Μά ἡ θέλησί του, ἡ ἰσχυρὴ θέλησί του εἶναι τὸ μεγαλύτερο προτέρημα τοῦ Ὑπεράνθρωπου, δέν μένει ἀδρανής. Πρέπει νά κινηθῇ, πρέπει νά κάνῃ ὅ,τι μπορεί γιά νά θρῇ καί νά σώσῃ τή λατρετὴ γυναῖκα του καί τόν ἀγαπημένο τρελλό φίλο του.

Σφίγγει μέ ἀποφασιστικότητα καί μανία τὰ δόντια του καί πρίσνει μιὰ θαθεῖα ἀνάσα.

Γυρίζει στό γυῖό του, που στέκεται δίπλα του μέ τήν ἀπελπισία στό πρόσωπό του, καί τοῦ λέει:

— Θά φάσουμε ὅλη τὴ ζούγκλα, Κεραυνέ! Θά ἀναστατώσουμε τὰ πάντα, θά παλαίψουμε μέ θηρία, θά ἐξοντώσουμε στήν ἀνάγκη ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα ποὺ ὑπάρχουν στὴ ζούγκλα, ἀλλὰ θά θροῦμε τὴ μητέρα σου καί τόν Κοντοστούπη! Θά ἀπογειωθοῦμε καί θά ἐρευνήσουμε ἐσὺ τὸ δυτικὸ κι' ἐγὼ τὸ ἀνατολικὸ μέρος τῆς ζούγκλας! Γιά νά μὴ χαθοῦμε θά καλοῦμε κάθε τόσο ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μέ μιὰ κραυγὴ σὰν αὐτή...

Καί ὁ Ὑπεράνθρωπος, ρίχνοντας πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του, ἀφήνει μιὰ μακρόσυρτη λαρυγγόφωνη κραυγή:
— Ἀϊάαααα! Ἀϊάαααα! Ἀϊάαααα!...

Ἐπειτα ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει καὶ τεντώνει τὰ γόνατά του καὶ πετάει πρὸς τὴν ἀνατολή. Ὁ Κεραυνὸς παίρνει μιὰ θαθεῖα ἀνάσα καὶ δοκιμάζει κι' αὐτὸς τὴ φωνή του:

«Ἀϊάαααα! Ἀϊάαααα! Ἀϊάαααα!...»

Καὶ πετάει κι' αὐτὸς πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι, πρὸς τὴ δύσι...

Μὲ τὴν καρδιά ματωμένη, ὁ Ὑπεράνθρωπος γλυστράει πάνω ἀπὸ τὴ ζούγκλα ψάχνοντας νὰ θρῇ τὴν ἀγαπημένην του. Τὰ διαπεραστικά μάτια του ἐρευνοῦν κάθε δέντρο καὶ κάθε θάμνο.

Κάθε τόσο, στὰ μέρη ὅπου ἡ ζούγκλα εἶναι πολὺ πυκνὴ, χαμηλώνει καὶ πετάει κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιά τῶν δέντρων ἢ ἀνάμεσά τους.

Μὰ τίποτα! Δὲν μπορεῖ νὰ θρῇ τὸ παραμικρὸ ἴχνος, ποῦ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὴν Ἑλσα καὶ στὸν Κοντοστούπη! Ἡ ζούγκλα εἶναι αἰνιγματικὴ καὶ μυστηριώδης καὶ φαίνεται σάν νὰ προσπαθῇ νὰ κούψῃ τὸ μυστικὸ της ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο...

Ξαφνικά, ἡ ἐλπίδα ζωντανεύει στὸ στήθος του καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ προσδοκία. Βλέπει μακρὰ ἕναν ἰθαγενῆ! Ἴσως αὐτὸς τοῦ πῆ ποῦ θρίσκειται ἡ γυναῖκα

του ἢ, τουλάχιστον, τὸν βοηθήσῃ — μὲ τὸ καλὸ ἢ τὸ κακὸ — νὰ τὴν θρῇ!

Προσγειώνεται γοργὰ καὶ τὸν παρακολουθεῖ. Τὸν βλέπει νὰ διασχίζῃ ἕνα θαμνότοπο, νὰ περνᾷ ἕνα ποταμάκι καὶ νὰ σταματᾷ μπροστὰ σὲ μιὰ μάντρα μὲ μιὰ μεγάλη ξύλινη πόρτα.

Πίσω ἀπὸ τὴ μάντρα διακρίνονται μεγάλες μηλιές, φυτεμένες στὴ σειρά.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττάζει κατάπληκτος. Ἕνας κήπος ὀπωροφόρων δέντρων μέσα στὴ ζούγκλα! Αὐτὸ εἶναι κάτι ποῦ δὲν φανταζόταν νὰ δῇ ποτέ του!

Ὁ ἰθαγενὴς ἀνοίγει τὴν πόρτα, μπαίνει στὸν κήπο καὶ τὴν κλείνει πάλι. Ὁ Ὑπεράνθρωπος πλησιάζει γοργὰ καί, μ' ἕνα ἀνάλαφρο καὶ ἀθόρυβο πῆδημα, θρίσκειται ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά τῆς μάντρας, μέσα στὸν κήπο.

Ἐκεῖ κρύβεται πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ βλέπει τὸν ἰθαγενῆ νὰ μαζεύῃ μῆλα καὶ νὰ τὰ θάζῃ σ' ἕνα μεγάλο σακκί.

Αὐτὸ εἶναι παράξενο! Πολὺ παράξενο! Ἡ ζούγκλα εἶναι γεμάτη ἀπὸ κάθε εἶδους φρούτα, νόστιμα καὶ χυμώδη. Γιατί, λοιπόν, νὰ μπουδῶν οἱ ἰθαγενεῖς στὸν κόπο νὰ φυτέψουν καὶ νὰ καλλιεργήσουν αὐτὲς τίς μηλιές;

Ἀφρημένος, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπλώνει τὸ χέρι του, κόβει ἕνα μῆλο, ποῦ κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ δαγκώνει ἕνα κομμάτι,

Είναι πολύ γλυκό, χυμώδες και νόστιμο, πιο νόστιμο από τὰ μήλα, πού είχε φάει στην Άφρική.

— Περιφημο φρούτο!, μουρμουρίζει.

Και προχωρεί προς τὸν ἴθα γενή, κόβοντας μὲ τὰ δόντια του ἄλλο ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ νόστιμο μῆλο. Ὁ ἴθαγενής, βλέποντάς τον, γουρλώνει τὰ μάτια του τρομαγμένος καὶ κάνει νὰ φύγῃ. Μ' ἓνα πήδημα ὁ Ὑπεράνθρωπος θρίσκεται κοντά του καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό.

— Θὰ σέ σκοτώσω, ἂν μοὺ πῆς ψέματα!, τοῦ λέει ἄγρια στὴ γλῶσσα τῶν ἴθαγενῶν. Ἄν ὅμως μοὺ πῆς τὴν ἀλήθεια θὰ σέ ἀφήσω νὰ ζήσης!

— Τί... τί θέλεις νὰ μάθῃς; ρωτᾷ ὁ ἴθαγενής τρέμοντας.

— Μιά λευκὴ γυναῖκα κι' ἓνας λευκὸς κοντόσωμος ἄντρας χάθηκαν!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Θέλω νὰ μάθω ποὺ θρίσκονται!

Ὁ ἴθαγενής μένει σιωπηλός! Ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του δείχνει πὼς κάτι ξέρει, μὰ φοβᾶται νὰ μιλήσῃ.

Οἱ Καρπεὶ τῆς Τρέλλας

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ σφίγγει περισσότερο τὸ λαιμὸ τοῦ ἴθαγενῆ καὶ λέει:

— Θὰ μιλήσης ἢ προτιμᾷς νὰ πεθάνῃς;

— Θὰ... θὰ μιλήσω!, τραυλίζει ὁ ἴθαγενής. Τῇ λευκῇ γυναῖκα καὶ τὸ λευκὸ μικρὸ

λίκο ἄντρα τοὺς ἔκλεψε μιὰ πολὴ τῶν πιθήκων, ὁ λαὸς τοῦ μεγάλου Γκολέμ!

— Τὸ ξέρω αὐτό!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ποὺ τοὺς πῆγαν ὅμως;

— Στά... ἀνάκτορα τοῦ Μαύρου Μάγου, τοῦ πιὸ δυνατοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου! Ἡ δύναμί του δὲν εἶναι στὸ κορμί του ἀλλὰ στὸ μυαλὸ του καὶ στὰ μάγια του!

— Ποὺ εἶναι τὰ ἀνάκτορα αὐτά; ρωτᾷ ὁ φίλος μας.

— Στὰ ριζὰ τοῦ βουνοῦ, ἀπαντᾷ ὁ ἴθαγενής, πάνω ἀπὸ τὸν ποταμὸ. Μπαίνει ἐκεῖ κανεὶς περνώντας κάτω ἀπὸ τὰ νερά ἑνὸς μεγάλου καταρράκτη! Εἶναι τρομερὸς ὁ Μαῦρος Μάγος! Ἐχεῖ ὑποτάξει τὸν Γκολέμ, τὸ γίγαντα γορίλλα, καὶ τὸν χρησιμοποιοῦν ἑναντίον τῶν ἐχθρῶν του! Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του γλυτώνουν ἀπὸ τὸν Γκολέμ, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν δέχονται νὰ ὑπηρετήσουν τὸ Μαῦρο Μάγο, τρῶνε τοὺς καρποὺς τῆς τρέλλας καὶ χάνουν τὰ λογικά τους!

— Τοὺς καρποὺς τῆς τρέλλας; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Ναι... Αὐτὸς ἐδῶ ὁ κήπος εἶναι φυτεμένος μὲ μαγεμένα δέντρα, πού βγάζουν κατὶ ὁμορφὰ μῆλα. Ὅποιος φάει τὰ μῆλα αὐτὰ τρελλαίνεται! Ἀπ' αὐτά...

Ὁ ἴθαγενής σωπαίνει ξαφνικά, γουρλώνοντας καὶ στριφογυρίζοντας τὰ μάτια του, λὲς κι' εἶναι ἔτοιμος νὰ πάθῃ κρίσιμὴ ἐπιληψία! Κιττάζει μὲ

τρόμο και δέος τὸ μισοφωγώμενο μῆλο, πού ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶχε πετάξει χάμω, ὅταν τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμό!

Τρέμοντας, ὀλόκληρος καὶ χλωμιάζοντας, ὁ ἱθαγενὴς τραβιέται μακριὰ ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο, περπατώντας πρὸς τὰ πίσω.

— "Ἐφαγες ἀπὸ τὸ μῆλο αὐτό!, τραυλίζει. "Ἐφαγες ἔναν καρπὸ τῆς τρέλλας! "Ἄς μὲ βοηθήσουν τὰ καλὰ πνεύματα κι' ἄς κάνουν νὰ μὴν εἶμαι κοντὰ σου ὅταν θὰ σὲ πιάσει ἡ τρέλλα!

Καί, γυρίζοντας ξαφνικά, τὸ θάζει στὰ πόδια καὶ χάνεται τρέχοντας ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος μένει ἀκίνητος κυττάζοντας τὸ πεσμένο μῆλο.

Τώρα προσέχει ὅτι, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς κουθέντας του μὲ τὸν ἱθαγενή, ἔνοιωθε ἕνα παράξενο συναίσθημα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ κλάψῃ πολὺ καὶ νὰ γελάσῃ ἀκόμα πιὸ πολὺ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ θγάλῃ κάτι πικρὸ πού εἶχε μέσα του σπάζοντας, σκοτώνοντας καὶ καταστρέφοντας!

Τὸ συναίσθημα αὐτὸ ἔχει γίνεϊ τώρα πιὸ ἔντονο. Χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' ὁ ἴδιος γιατί, σὰν νὰ τὸν ἔσπρωχνε ἕνα ἀόρατο καὶ ἀκατανίκητο χέρι, ὁ Ὑπεράνθρωπος σκύβει, σηκώνει ἀπὸ χάμω τὸ μῆλο καὶ τὸ καταβροχθίζει μὲ δυὸ μπουκιές!

Καὶ τότε, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ νέος Ἡρακλῆς, ὁ πιὸ δυν

νατὸς καὶ πιὸ ἀτρόμητος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὁ πιὸ μεγάλος ἥρωας πού ἔχουν γενήσῃ οἱ αἰῶνες, χάνει τὰ λογικά του.

Μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι, ἄρπάζει τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, πού ἦταν φορτωμένο ἀπὸ τοὺς ὁμορφους καὶ ὑπολούς καὶ πούς τῆς τρέλλας, καὶ τὸν τραβάει μὲ δύναμι.

Τὸ δέντρο ξερριζώνεται καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἄρπάζει μὲ μανία ἕνα ἄλλο καὶ τὸ ξερριζώνει μὲ τὴν ἴδια εὐκολία.

"Ἐπειτα ἄρπάζει κι' ἄλλο, κι' ἄλλο, κι' ἄλλο, ὥσπου κανένα ἐπὶ τὰ ἀλλόκοτα δέντρα τοῦ μαγεμένου κήπου δὲν ἔχει μένει ὄρθιο.

Τότε ὁ Ὑπεράνθρωπος μένει γιὰ μερικές στιγμές ἀσάλευτος. Τὸ πρόσωπό του, πού εἶναι τόσο ἀντρικά ὁμορφο μὲ χαρακτηριστικὰ ἀδρὰ καὶ κανονικά, εἶναι τώρα συσπασμένο ἀπὸ μιὰ φριχτὴ ἔκφρασι παραφροσύνης. Τὰ μάτια του ἔχουν χάσει τὴν ἡρεμίαν καὶ συμπαθητικὴν ἔκφρασίν τους κι' ἔχουν γίνεϊ δυὸ πυρωμένα κάρβουνα, πού ἐξακοντίζουν σπίθες μανίας καὶ κακίας.

Καθὼς στέκεται ἔτσι, ἀκούει κάπου μακριὰ μιὰ μακρόσυρτη κραυγὴ:

«Ἀτάαααα! Ἀτάααααα!...»

Ξέρει πῶς ὁ γυιὸς του, ὁ Κεραινὸς τὸν καλεῖ, μὰ δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ ἐπιθυμίαν νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸ παιδί του...

Γυρίζει και ξεμακραίνει μέσα στη ζούγκλα, προς την αντίθετη κατεύθυνση, με τὰ χέρια απλωμένα, έτοιμα νὰ πνίξουν, νὰ συντρίψουν, νὰ καταστρέψουν!

‘Αλλοίμονο στὰ ζώα, πού θὰ συναντήσουν στο δρόμο τους τὸν τρελλό ‘Υπεράνθρωπο!...

‘Ο Κοντοστούπης...
χορεύτρια!

ΤΟ μεταξύ, ὁ Κοντοστούπης καὶ ἡ ‘Ελσα, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τρελλό ταξίδι ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί κι’ ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, περνώντας ἀπὸ ἀγκαλιὰ πιθήκου σὲ ἀγκαλιὰ πιθήκου, φτάνουν κοντὰ στὸ βουνό. ‘Εκεῖ, ἄλλοι πίθηκοι τοὺς ἀρπάζουν καὶ χώνονται μαζί τους κάτω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, πού σχηματίζουν τὰ νερά ἑνὸς μεγάλου καταρράκτη.

‘Η ‘Ελσα ἀντικρύζει τότε ἕνα ὑπέροχο θέαμα. Πίσω ἀπὸ τὸ ὑδάτινο παραπέτασμα τοῦ καταρράκτη ὑπάρχει μιὰ τεράστια ἀτσάλινη πόρτα στολισμένη με χρυσὰ καρφιά!

‘Η πόρτα εἶναι ὀρθάνοιχτη καὶ οἱ πίθηκοι μεταφέρουν τοὺς αἰχμαλώτους των — ὁ Κοντοστούπης ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀναισθητός — μέσα σ’ ἕνα ὑπέροχο μαρμάρينو παλάτι, χτισμένο μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ βουνοῦ.

Περνοῦν ἀπὸ αἰθουσες με πλούσια ἐπιπλα καὶ πολυτίμα χαλιά καὶ ἄλλα ἀντικεί-

μενα καὶ φτάνουν μέσα σ’ ἕνα ἀπέραντο δωμάτιο, ὅπου εἶναι συγκεντρωμένοι ἔνοπλοι ἰθαγενεῖς καὶ μεγάλοι γορίλλες, γύρω ἀπὸ ἕνα πανύψηλο θρόνο.

Στὸ θρόνο, πού εἶναι στολισμένος με χρυσάφι καὶ πολυτίμα πετράδια, εἶναι καθισμένος ἕνας ὑψηλὸς ἄντρας με λευκὸ πρόσωπο!

‘Η ‘Ελσα τὸν κυττάζει κατὰπληκτη. ‘Ενας λευκὸς ἀρχηγὸς ἰθαγενῶν!

Μπροστὰ στὸ θρόνο, ὁμορφες ἰθαγενίδες χορεύουν νωθροὺς χοροὺς ντυμένες με φουστίτσες ἀπὸ χάντρες καὶ κοχύλια καὶ με περιδέραια ἀπὸ λουλούδια.

Οἱ πίθηκοι πηγαίνουν καὶ ἀκουμποῦν τοὺς αἰχμαλώτους στὰ πόδια τοῦ ὑψηλοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀποτραβιῶνται με ὑποταγή, ἀφοῦ πρώτα προφέρουν μερικὰ γρυλλίσματα, πού ἔχουν ἴσως κάποιο νόημα.

‘Ο λευκὸς κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζει με περιέργεια τὴν ‘Ελσα καὶ τὸν Κοντοστούπη.

— Λοιπόν; λέει στὴ γυναῖκα. Τί γυρεύετε στὴ χώρα μου; Τί γυρεύετε στὴ χώρα τῶν τρελλῶν; Στὴ χώρα τοῦ Μαύρου Μάγου;

— Στὴ χώρα τῶν τρελλῶν; ρωτᾷ ἡ ‘Ελσα. Δὲν καταλαβαίνω!

‘Ο Μαῦρος Μάγος ἑτοιμάζεται νὰ ἀπαντήσει, μὰ σωμαίνει ξαφνιασμένος ἀπὸ ἕνα ἀπροσδόκητο καὶ ἀφάνταστα κωμικὸ ἐπεισόδιο.

Ὁ Κοντοστούπης ἀνοίγει ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ μάτια του. Κυττάζει γύρω, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει πού θρίσκειται. Βλέπει τὸ Μαῦρο Μάγο, βλέπει τὶς γυναῖκες πού χορεύουν, βλέπει τὴν Ἑλσα καὶ βλέπει τοὺς ἑνοπλοὺς ἰθαγενεῖς, πού εἶναι συγκεντρωμένοι.

— Ποῦ... πού εἶμαι; μουρμουρίζει. Ἐγὼ εἶμαι ὁ... Αὐτοκράτωρ τῆς Χονολουλού! Τί γυρεύω ἐδῶ μέσα; Μήπως εἶμαι στά... ἀνάκτορά μου; Μήπως ὅμως δὲν εἶμαι Αὐτοκράτωρ, ἀλλὰ μιὰ... χορεύτρια;

Ὁ τρελλὸς νάνος κυττάζει πάλι γύρω καὶ βλέπει χάμω, κοντά του, μιὰ φούστα ἀπὸ κοχύλια καὶ χάντρες καὶ ξένα περιδέριο ἀπὸ λουλούδια.

— Αὐτὸ εἶναι!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Εἶμαι χορεύτρια καὶ ἐξέχασα νὰ ντυθῶ γιὰ νὰ χορέψω μαζί με τίς ἄλλες!

Βγάζει γοργὰ τὰ ρούχα του καὶ φορεῖ τὴ φούστα καὶ τὸ περιδέριο!

Σηκώνεται, μπαίνει ἀνάμεσα στὶς χορεύτριες καὶ ἀρχίζει νὰ χορεύῃ κλασσικοὺς χορούς, σαλεύοντας κωμικὰ τὸ κορμί του καὶ μορφάζοντας ἀστεία!

Ὅλοι γύρω βάζουν τὰ γέλια. Ἀκόμα καὶ ὁ Μαῦρος Μάγος χαμογελάει.

— Τί ἐπάθε ὁ σύντροφός σου καὶ χορεύει ἔτσι; ρωτᾷ τὴν Ἑλσα.

— Τρελλάθηκε!

— Ἀ!, μουρμουρίζει ὁ Μαῦρος Μάγος. Θάφαγε, φαί

νεται, κανένα ἀπὸ τὰ μήλα μου! Ξέρεις, ἔχω κατορθώσει, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ πειράματα, νὰ δημιουργήσω ἕνα εἶδος μηλιάς, πού τὰ μήλα τῆς προκαλοῦν τρέλλα σ' ἐκείνους πού τὰ τρῶνε! Ἄν ἕνας ἐχθρὸς μου δὲν ὑποτάσσεται καὶ δὲ θέλω νὰ τὸν σκοτώσω, τὸν ἀναγκάζω νὰ φάῃ ἕνα τέτοιο μήλο καὶ τρελλαίνεται!

— Μά... γιατί τὸ κάνετε αὐτό; ρωτᾷ ἡ Ἑλσα. Καὶ πῶς ἐσεῖς... ἕνας λευκός, θρεθήκατε... στὴ ζούγκλα, ἀρχηγὸς ἰθαγενῶν;

— Ἦμουν ἄλλοτε, ἀπαντᾷ ὁ Μαῦρος Μάγος, διακεκριμένος ἐπιστήμων! Ἦμουν χημικός καὶ βοτάνολόγος καὶ κέρδιζα πολλὰ λεφτά! Μιὰ μέρα ὅμως ἔχασα ὅλη τὴν περιουσία μου στὰ χαρτιά καί, στὴν ἀπελπισία μου, ἔγινα... ἔμπορος ναρκωτικῶν! Ἔτσι, ποτίζοντας τοὺς ἀνθρώπους με δηλητήρια, πού τσάκιζαν τὴν ψυχὴ τους καὶ τὸ κορμί τους, ἔγινα πάλι πλούσιος! Ἡ ἀστυνομία ὅμως γρήγορα με ἀνακάλυψε, μ' ἐπίασαν καὶ μ' ἐκλείσαν στὴ φυλακή! Αὐτὸ ἦταν μεγάλη καταστροφή γιὰ μένα, γιατί, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια θυγῆκα ἀπὸ τὴ φυλακή, κανένας δὲν δεχόταν νὰ συνεργασθῇ μαζί μου! Μίσησα τότε τὸν πολιτισμένο κόσμος, ἦρθα ἐδῶ καί, με τὴ βοήθεια μερικῶν κόλπων τῆς χημείας, ἔπεισα τοὺς ἰθαγενεῖς πῶς ἤμουν μάγος! Ὅταν ἀργότερα, ἐδημιούργησα τίς

μηλιές με τούς καρπούς της τρέλλας, αποφάσισα να έκδικηθῶ τὴν Ἀμερικὴ καὶ ἔστειλα ἐκεῖ χιλιάδες τέτοια μῆλα! Ὅπως ἔμαθα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, χιλιάδες ἄνθρωποι τρελλάθηκαν κιόλας ἐκεῖ!... Χά, χά, χά! Πολὺ κωμικὸς εἶναι αὐτὸς ὁ νάνος! Κύττα πῶς στριφογυρίζει τὰ χέρια του καὶ τὸ κορμὶ του! Χά, χά, χά!

Ἡ "Ελσα κυττάζει με συμπόνια τὸν Κοντοστούπη. Γυρίζει καὶ λέει στὸ Μαῦρο Μάγο ἱκετευτικά:

— Εἶναι ἕνα δειλὸ, ἀθῶο καὶ ἄκακο πλάσμα! Δὲ θὰ μπορούσατε νὰ τὸν γιατρέψετε; Ἐχετε θρῆ τὸ ἀντίδοτο αὐτῶν τῶν καρπῶν τῆς τρέλλας;

— Καὶ θέβαια τὸ ἔχω θρῆ!, ἀπαντᾷ ὁ Μαῦρος Μάγος με καμάρι. Βλέπεις ἐκείνη τὴν ἄσπρη σκόνη;

Καὶ δείχνει στὴν "Ελσα μιὰ λεκάνη γεμάτη με μιὰ ἄσπρη σκόνη, τοποθετημένη σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὸ θρόνο.

— Ἄν ρίξη κανεὶς δυὸ κουταλιές ἀπὸ αὐτὴ τὴ σκόνη μέσα σὲ μιὰ κούπα νερὸ καὶ τὴ δώση στὸν τρελλό, γίνεται ἀμέσως καλά! Δὲν πρόκειται ὅμως νὰ γιατρέψω τὸ νάνο! Εἶναι τόσο κωμικὸς!...

• Ο Τρελλὸς
• Υπεράνθρωπος

ΚΕΙΝΗ τὴ στιγμή, μερικοὶ ἰθαγενεῖς μπαίνουν μέσα τρέχοντας.

— Μαῦρε Μάγε!, φωνά-

ζουν στὴ γλῶσσα τους. "Ενας ἄνθρωπος ποὺ πετάει σὰν πουλὶ ἦρθε στὴ ζούγκλα κι' ἐνίκησε τὸν Γκολέμ! Ναί, ἐνίκησε τὸν Γκολέμ! Τὸν ἔριξε ἀναίσθητο με μιὰ κεφαλιά! Μαζί του εἶναι κι' ἕνα παιδί ποὺ πετάει!

— Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ πετάει!, μουρμουρίζει ὁ Μαῦρος Μάγος στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Κι' ἕνα παιδί ποὺ πετάει! Πρέπει νὰ εἶναι ὁ περὶφημος Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ γυιὸς του ὁ Κεραυνός! Πῶς θρέθηκαν ἐδῶ;

Γυρίζει στὴν "Ελσα καὶ λέει σαρκαστικά:

— Ἐχω τὴν τιμὴ νὰ φιλοξενῶ, λοιπόν, τὴ γυναῖκα τοῦ Ὑπεράνθρωπου; Ἡμουν τυχερὸς ποὺ οἱ πίθηκοι σ' ἔφεραν ἐδῶ! Ἄν ἤθελι τώρα ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἄς τολμήσῃ νάρθῃ!

Ὑπόκωφοι γδοῦποι ἀκούγονται ἔξω καὶ μιὰ στιγμὴ ἀργότερα ἡ φριχτὴ σιλουέτα τοῦ κυκλώπειου γορίλλα κάνει τὴν ἐμφάνισί της στὴν πόρτα τῆς αἰθουσας.

Ὁ Γκολέμ, ποὺ τὰ χαρακτηριστικά του εἶναι στραπατσαρισμένα καὶ ματωμένα ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ Ὑπεράνθρωπου, περνάει σκυφτὰ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά τῆς πόρτας καὶ πηγαίνει καὶ στέκεται μπροστὰ στὸ θρόνο τοῦ Μαῦρου Μάγου!

Οἱ χορεύτριες σκορπίζονται ξεφωνίζοντας κι' ἡ "Ελσα τραβιέται πίσω τρομαγμένη.

Ὁ Κοντοστούπης σταμα-

τάει τὸ χορὸ τοῦ καὶ κυττάζει αὐστηρά τὸν Γκολέμ.

— Γιατί δὲ χαιρετὰς, θρὲ παλιοκρεμανταλά; τοῦ λέει.

Ὁ γορίλλας δὲν τοῦ δίνει σημασία. Λέει κάτι στὸν Μαῦρο Θεό, στὴ γλῶσσα τῶν γορίλλων, ἀφήνοντας σιγανὰ κοφτὰ γρυλλίσματα.

Ὁ Μαῦρος Θεὸς ζαρώνει τὰ φρύδια τοῦ. Ἀπαντάει κάτι στοῦ γορίλλα μὲ γρυλλίσματα κι' ἐπειτα γυρίζει στὴν "Ελσα ἀγρία καὶ λέει:

—Θὰ διατάξω νὰ σὲ δέσουν καὶ νά...

Ἕνας τρομακτικὸς κρότος τὸν διακόπτει. Τὸ ἔδαφος σαλεύει σὰν νὰ γίνεται σεισμός. Οἱ τοῖχοι τρέμουν! Κάτι καταρρέει ἔξω, στὸν προθάλαμο τῶν ἀνακτόρων!

— Τί συμβαίνει ἐκεῖ; φωνάζει θυμωμένος ὁ Μαῦρος Θεός. Ποιὸς διάβολος...

Ἡ φωνὴ τοῦ πνίγεται στοῦ λαρυγγί τοῦ. Μιά ἀλλόκοτη κόκκινη μορφή περνάει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας πετώντας σὰν σαίττα καὶ πηγαίνει καὶ προσγειώνεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Μαῦ-

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σήκωσε τὴν "Ελσα κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τὴν πετάξῃ στὸν γκρεμό.

ρο Θεὸ καὶ τὸν Γκολέμ! Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ὅλοι μένουν ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοί, ἐμβρόντητοι μπροστὰ στὴν ἀπροσδόκητη ἐκείνη ἐμφάνισι.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, μὲ τὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ τὴν τρέλλα καὶ μὲ μάτια πού λάμπουν ἀγρία σὰν ἀπὸ ὕψηλὸ πυρετὸ, κυττάζει γύρω.

Ξαφνικά, δίνει ἓνα τεράστιο πήδημα καὶ θρίσκεται δίπλα στοῦ Μαῦρου Μάγο. Τὸν ἀρπάζει μαζί μὲ τὸ θρόνον

του, τὸν σηκώνει ψηλά καὶ τὸν πετάει μακριά.

Μὰ ὁ γορίλλας προλαβαίνει καὶ τὸν ἄρπάζει στὸν ἀέρα σώζοντάς τον ἀπὸ σίγουρο θάνατο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ποῦ ἡ τρέλλα του τὸν ἔχει τυφλώσει, ἀπογειώνεται καὶ χυμᾷ ἐναντίον τοῦ γορίλλα. Ἀστοχεῖ ὅμως καὶ πηγαίνει καὶ χτυπάει πάνω σ' ἓναν τοῖχο, μισογκρεμίζοντάς τον.

Ζαλισμένος ἀπὸ τὸ χτύπημα, γυρίζει, συναντᾷ ἐντελῶς τυχαία τὸν Γκολέμ στὸ πέταμά του καὶ τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ λαρύγγι.

Ἡ τρέλλα πολλαπλασιάζει τὴ δύναμὶ του καὶ ὁ κυκλώπιος γορίλλας καταρρέει θογγώντας, μαζί μὲ τὸ Μαύρο Μάγο!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἄρπάζει τότε τὸν Κοντοστούπη! Στὴν τρέλλα του, στὴ μανία καταστροφῆς ποῦ τὸν ἔχει κυριεύσει, δὲν ἀναγνωρίζει τὸν ἀδελφικὸ φίλο του. Τὸν σηκώνει ψηλά κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὸν χτυπήσῃ κάτω!

— Μὴ καλέ!, κάνει ὁ τρελὸς νάνος, γελῶντας. Μὴ μὲ γαργαλᾷς... Δὲ βλέπεις ποῦ εἶμαι... χορεύτρια; "Αφσέ με χάμω κι' ἔλα νὰ χορέψουμε... σάμπα!

Ἡ "Ελσα ξεφωνίζει ἀπὸ φρίκη:

— Τζίμ! Τζίμ! Μὴν τὸ κάνεις αὐτό! Μὴ σκοτώσης τὸν Κοντοστούπη! Μή...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σταματᾷ μὲ τὸν Κοντοστούπη ἀνυψωμένο,

Ἡ φωνὴ τῆς ἀγαπημένης του διαλύει λίγο τὸ σκοτάδι τῆς τρέλλας, ποῦ τυλίγει τὸ μυαλό του! Βλέπει τὴν "Ελσα καὶ τὴν ἀναγνωρίζει! Παράτάει τὸν Κοντοστούπη, ποῦ πέφτει ἐλαφρὰ χάμω, καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναικας του...

— Κακέ!, λέει ὁ νάνος μορφάζοντας ναζιάρικα. Πηγαίνεις νὰ χορέψης μὲ ἄλλη, ἔ; Κακέ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σηκώνει στὰ μπράτσα του τὴν ἀγαπημένη του κι' ἓνα ἀχνό χαμόγελο σχηματίζεται στὸ πρόσωπό του.

Γυρίζει καὶ θγαίνει ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Μαύρου Μάγου πετώντας. Περνάει μέσα ἀπὸ τὰ νερά τοῦ καταρράκτη, ποῦ κάνουν κι' αὐτὸν καὶ τὴν "Ελσα μούσκεμα, καὶ πηγαίνει καὶ προσγειώνεται πιὸ πέρα, στὴν ἄκρη ἐνὸς γκρεμοῦ.

Τότε τὸ μυαλό του θολώνει πάλι καὶ ἡ τρέλλα τὸν κυριεύει. Δὲν ξέρει πιά πῶς κρατᾷ στὰ χέρια του ὅ,τι πολυτιμώτερο ἔχει στὸν κόσμο! Κυττάζει τὴν "Ελσα καὶ δὲν τὴν ἀναγνωρίζει!

Τὴν βλέπει σὰν ἓνα ξένο καὶ ἐχθρικό πλάσμα καὶ θέλει νὰ τὴν ἐξοντώσῃ!

Τὴ σηκώνει ψηλά γιὰ νὰ τὴν πετάξῃ στὸ γκρεμό!

**Τὸ Φάρμακο
τῆς Τρέλλας**

Η ΕΛΣΑ, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη τρόμο, οἶκτο

για τον αγαπημένο άντρα της και φρίκη, φωνάζει:

— Τζίμ! Θά με σκοτώσης; Θά σκοτώσης τη γυναίκα σου; Είμαι εγώ, ή "Ελσα! 'Η "Ελσα! Τζίμ!

'Η φωνή της "Ελσας διασκορπίζει πάλι για λίγο την τρέλλα του 'Υπεράνθρωπου. Σκύβει και άκουμπάει άπλά τη γυναίκα του χάμω, με μία έκφραση τρυφερότητας στο πρόσωπο.

'Η "Ελσα τότε κινείται γοργά! Μαζεύει από χάμω μία άδεια καρύδα και τη γεμίζει νερό από μία πηγή που τρέχει εκεί κοντά.

"Επειτα, χώνει το χέρι της στην τσέπη της και θγάζει από εκεί μία φούχτα άσπρη σκόνη. Είναι από τη σκόνη εκείνη, που ο Μαύρος Μάγος της είχε πη ότι γιατρεύει την τρέλλα. 'Η "Ελσα είχε θρῆ την ευκαιρία να κλέψη λίγη από τη σκόνη αυτή τη στιγμή που ο γορίλλας είχε μπη στα άνάκτορα.

Ρίχνει τη σκόνη μέσα στην καρύδα με το νερό και πηγαίνει κοντά στον άντρα της.

— Τζίμ, του λέει, διψάς πολύ, δὲν εἶν' ἔτσι;

'Ο 'Υπεράνθρωπος κουνάει το κεφάλι του.

— Ναί! Διψώ πάρα πολύ!

— Πιές αυτό ἐδώ!

— Ποιά είσαι ἐσύ; ρωτάει ο 'Υπεράνθρωπος, που τον κυριεύει πάλι ή τρέλλα.

— 'Η "Ελσα! Πιές λίγο νερό!

'Ο 'Υπεράνθρωπος παίρνει την καρύδα και την άδειάζει

μονορουφι στο λαρύγγι του.

Σχεδόν άμέσως τὰ χαρκτηριστικά του προσώπου του χαλαρώνουν και μία άπέραντη γαλήνη και άνακούφισι άπλώνεται στην ψυχή του.

Κυττάζει την "Ελσα με άπορία και ρωτάει:

— Ποῦ θρῆσκόμαστε, "Ελσα; Τί μου συνέβη; Μοῦ φαίνεται σάν να ξύπνησα από ξναν έφιάλη!

— Είχες τρελλαθῆ, Τζίμ!, άπαντάει ή "Ελσα κλαίγοντας από τη χαρά της. Είχες τρελλαθῆ σάν τον Κοντοστούπη και παραλίγο να με σκοτώσης! Εύτυχῶς, κάθε φορά που φώναζα το όνομά σου, σταματοῦσες λίγο κι' ἔτσι πρόλαβα και σουδῶσα από το φάρμακο...

— Ποιό φάρμακο;

— Μιά σκόνη του Μαύρου Μάγου που γιατρεύει την τρέλλα, Τζίμ, που είναι ο Ντάνυ:

— Ψάχνει να σε θρῆ στή ζούγκλα! Ποῦ είναι ο Κοντοστούπης;

— Είναι στα άνάκτορα του Μαύρου Μάγου, τρελλός, ντυμένος με μία φούστα από χάντρες, και χορεύει! Σπαράζει ή καρδιά του ανθρώπου να τον θλέπη, πῶς κάνει στην τρέλλα του!

'Ο 'Υπεράνθρωπος σηκώνεται.

— Πρέπει να τον έλευθερώσω!, λέει. Μείνε ἐδώ, "Ελσα. Θά πάω να αναγκάσω το Μαῦρο Μάγο να μου άποκαλύψη το μυστικό του φάρ-

μακου που γιαιτρεύει την τρέλλα! Χιλιάδες τρελλοί στην 'Αμερική περιμένουν να γίνουν καλά!

Γυρίζει να φύγει, μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ ἀπομακρυνθῇ. Μιά κραυγὴ φτάνει ὡς τ' αὐτιά του:

— 'Αϊάαααα!... 'Αϊάαααα!....

Εἶναι ἡ κραυγὴ τοῦ Κεραυνοῦ καὶ φαίνεται γεμάτη ἀγωνία! Σίγουρα τὸ παιδί —θαῦμα θρίσκειται σὲ κίνδυνο!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει καὶ τεντώνει τὰ γόνατά του καὶ πετάει. Ἀνυψώνεται γοργὰ καὶ κυττάζει γύρω.

Βλέπει πίσω ἀπὸ ἓνα θράχιο, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου στέκεται ἡ Ἔλσα, τὸν κυκλώπειο Γκολέμ νὰ παλεύει μὲ τὸ μικροσκοπικὸ Κεραυνό!

Τὸ παιδί μάχεται μὲ παλληκαριὰ καὶ ἐπιδειξίότητα, μὰ ἡ δύναμι τοῦ γορίλλα εἶναι τερατώδης! Ἀπαντᾷ σὲ ἐπιθέσεις τοῦ Κεραυνοῦ μὲ φοβερά χτυπήματα, ποὺ ἐξακοντίζουν κάθε φορὰ τὸ παιδί εἴκοσι μέτρα μακριὰ του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γέρνει τὸ κεφάλι του καὶ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει σὰν τορπίλλα, σκίζοντας τὸν ἀέρα μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα!

Μὰ καὶ ὁ Γκολέμ εἶναι γρήγορος. Βλέποντας πὺς κινδυνεύει νὰ χτυπηθῇ ἀπὸ δυὸ μεριές, δίνει ἓνα καταπληκτικὸ σάλτο, περνάει πάνω ἀπὸ

τὸ θράχιο καὶ πέφτει κοντὰ στὴν Ἔλσα. Μὲ μιὰ ταχύτητα κίνησι, ἀρπάζει τὴ γυναικα τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ γυρίζει πρὸς τὸ γκρεμό!

Τὴν ἴδια στιγμὴ δμως, ὁ Ὑπεράνθρωπος προσγειώνεται μπροστὰ του κι' ὁ Κεραυνὸς πίσω του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καταλαβαίνει πὺς πρέπει νὰ δράσῃ κεραυνοβόλα καὶ ἐπιδέξια γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του. Μιά κίνησι τοῦ χεριοῦ τοῦ γιγάντιου γορίλλα εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ συντρίψῃ τὸ κορμὶ τῆς Ἔλσας ἢ νὰ τὸ πετάξῃ στὸ γκρεμό.

Συσπειρώνεται ἑτοιμος νὰ ὀρμήσῃ, ἐνῶ λέει στὸ γυιὸ του:

— Κεραυνέ! Ἄκουσέ με, προσεκτικά, ἀλλοιῶς ἡ μητέρα σου κινδυνεύει νὰ σκοτωθῇ! Θὰ ἐπιτεθῶ καὶ θὰ χτυπίσω τὸν Γκολέμ στὸ μπράτσο ποὺ κρατᾷ τὴ μητέρα σου! Τὸ μπράτσο θὰ παραλύσῃ καὶ θὰ ἀφήσῃ τὴ μητέρα σου νὰ πέσῃ! Ἐσὺ θὰ τὴν ἀρπᾷς στὸν ἀέρα καὶ θὰ ξεμακρύνῃς πετώντας, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ἀποτελειώσω τὸ τέρας!

Καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος τινάζεται πρὸς τὰ πάνω, σὰν ὀβίδα ποὺ πετάγεται μέσα ἀπὸ τὸ στόμιο ἐνὸς κανονιοῦ!

Τὸ κεφάλι του χτυπάει τὸν τεράστιο γορίλλα στὸ μπράτσο, κάνοντάς τον νὰ οὐρλιάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο. Τὸ μπράτσο τοῦ κτήνους κρεμιέται στὸ πλευρό του σὰν παρὰλυτο!

Ἡ "Ἐλσα, ξεφονίζοντας ἀπὸ τρόμο, πέφτει! Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ χτυπήσῃ χάμω. Ὁ Κεραυνὸς πετώντας χαμηλὰ σὰν χελιδόνι, τὴν ἀρπάξει στὴν ἀγκαλιά του καὶ πετάει μακριά!

Ὁ Θάνατος τοῦ Γκολέμ!

ΤΟΤΕ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀφήνει νὰ ξεσπάσῃ ὅλη ἡ ἐκδικητικὴ του μανία. Στριφογυρίζοντας τὸν ἀέρα με ἀφάνταστὴ γρηγοράδα γύρω ἀπὸ τὸ ζαλισμένο Γκολέμ, τὸν σφυροκοπáει με γροθιὲς καὶ κλωσιῆς ὥσπου τὸ πρόσωπο τοῦ γορίλλα γίνεται μιὰ ματωμένη μάζα!

Ἐπειτα, ξεμακραίνει, παίρνει φόρα καὶ ρίχνεται με λύσσα ἐναντίον τοῦ τέρατος μετὸ κεφάλι μπροστά!

Τὸ κεφάλι του συναντáει τὸ στήθος τοῦ Γκολέμ με τόση δύναμι, ὥστε δλόκληρη ἡ ζούγκλα δλόγυρα ἀντιβουίζει σάμπως ἓνα κυκλώπειο σφυρὶ νὰ εἶχε χτυπήσει πánω σ' ἓνα γιγάντιο τύμπανο!

Ὁ τεράστιος γορίλλα χάνει τὴν ἰσορροπία του, τρεκλίζει πρὸς τὰ πίσω καὶ πέφτει στὸ γκρεμό!

Γιὰ μερικὲς στιγμές, τὰ ἀ-

νατριχιαστικὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ Γκολέμ γεμίζουν τὸν ἀέρα. Ἐπειτα, ἀκούγεται ἓνας ὑπόκωφος γδοῦπος καὶ τέλος ἡ ζούγκλα ἀνακτá τὴ γαλήνη της... Ὁ Γκολέμ εἶναι νεκρός!...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάει πάλι. Φτάνει στὸν καταρράκτη καὶ χώνεται μέσα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Μαύρου Μάγου.

Ἐκεῖ ἀντικρύζει ἓνα θέαμα ποὺ κάνει τὴν ἀνάσα του νὰ πιαστῇ. Ὁ Κοντοστούπης, ντυμένος σὰν χορεύτρια τῆς Χονολουλού, εἶναι γονατισμένος χάμω. Ὁρθίος δίπλα του μ' ἓνα σπαθὶ στὸ χέρι στέκεται ὁ Μαῦρος Μάγος.

— Θὰ πεθάνης, λέει στὸ νάνο, ἂν δὲν μοῦ πῆς πὶδ εἶναι τὸ πὶδ εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ Ὑπερανθρώπου, ποῖο μέρος τοῦ σώματός του εἶναι τὸ πὶδ τρωτό!

— Πῶς θέλεις νὰ τὸ ξέρω αὐτό; λέει ὁ Κοντοστούπης. Ἐγὼ εἶμαι μιὰ... χορεύτρια!

Μ' ἓνα πήδημα ὁ Ὑπεράνθρωπος θρίσκειται κοντὰ στὸ Μαῦρο Μάγο καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό.

— Θὰ πεθάνης ἐσύ, τοῦ λέει, ἂν δὲν κάνης αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ!

Τὸ σπαθὶ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Μαύρου Μάγου. Τὸ πρόσωπό του χλωμαίνει καὶ τὰ χεῖλη του τρέμουν. Ὁ ἐγκληματίας μετὰ τὰ κακοῦργα ἐνοστικτá, ἔχει στὸ θάθος μιὰ ψυχὴ γεμάτῃ δειλία καὶ ἀνανδρεία!

— Θά... θὰ κάνω, δτι θέλεις!, τραυλίζει.

— Θα καταστρέψης όλες τις μηλιές που παράγουν καρπούς της τρέλλας!, διατάζει ο Ύπεράνθρωπος.

— Νάι!

— "Επειτα, θα φτιάξης μεγάλες ποσότητες από το φάρμακο εκείνο, που γιατρεύει την τρέλλα, για να τὸ στείλουμε στην Ἀμερική!

— Μά... μάλιστα, Ὑπεράνθρωπε!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν παρτάει.

— Δῶσε τώρα λίγο φάρμακο στὸ φίλο μου!

Τρέμοντας, ὁ Μαῦρος Μάγος γεμίζει ἕνα ποτήρι με νερό, ρίχνει μέσα λίγη σκόνη καὶ δίνει τὸ ποτήρι στὸν Κοντοτούπη.

— ὦ, εὐχαριστῶ πολύ, ἀγαπητέ μου!, λέει ὁ τρελλὸς νάνος, κάνοντας μιὰ θαθειά υπόκλιση. Τί εἶναι; Σαμπάνια; Τί ὠραία! Θὰ πιούμε, θὰ μεθύσουμε καὶ θὰ χορέψουμε! Ζήτω ἡ ζωή! Ἐξί-θα!

Καὶ ἀδειάζει τὸ ποτήρι μο-νορούφι.

Γιὰ μιὰ-δυὸ στιγμές, μένει ἀκίνητος με μιὰ παράξενη ἔκφραση στὸ πρόσωπο. "Επει-τα, κυττάζει γύρω με ἀπο-ρία καὶ λέει:

— Ποῦ βρίσκομαι; Γιατί εἶ-μαι ντυμένος ἔτσι σὰν ἰθα-γενὴς γυναίκα;

— Εἶχες τρελλαθῇ, Κοντο-στούπη, τοῦ λέει ὁ Ὑπεράν-θρωπος, μὰ τώρα εἶσαι κα-λά!

— Τί!, φωνάζει ὁ νάνος. Εἶ-χα τρελλαθῇ; Δηλαδή ἤμουν τρελλὸς σὺν ἐκείνους ποὺ εἶ-ναι κλεισμένοι στὰ φρενοκο-μεῖα; Γι' αὐτό, λοιπόν, εἶμαι ντυμένος μ' αὐτὴ τὴ φού-στα;

— Νάι!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπερ-άνθρωπος. Τώρα ὅμως εἶσαι καλά, ὅπως...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτε-λειώσῃ τὴ φράση του. Ὁ νά-νος χλωμιάζει καὶ φέρνει τὰ χέρια του στὴν καρδιά του.

— Χριστουλάκη μου!, μουρ-μουρίζει. Παναγίτσα μου! Θε-οῦλη μου! Ἀγιοι Πάντες! Ἦμουν τρελλός!

Καὶ πέφτει λιπόθυμος...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη

Ἀποκλειστικότης «Ὑπεράνθρωπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Τὰ ἀναγνώσματα ποὺ δημοσιεύει ὁ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» γοητεύουν, συναρπά-ζουν, μορφώνουν καὶ καλλιεργοῦν τὸ αἶσθη-μα τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Δικαίου.

Ἀγαπητοὶ μας φίλοι,

Τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα, με τὸ 14ο τεύχος μας, ἀρχίζουν οἱ πραγματικές, οἱ μεγάλες, οἱ καταπληκτικές περιπέτειες, πού θά κάνουν τὴ σπονδυλική σας στήλη νὰ ριγῇ, τὴν καρδιά σας νὰ χτυπήσῃ γοργά καὶ τὸ στήθος σας νὰ φουσκώσει ἀπὸ ἐνθουσιασμό!

ΣΤΟ 14ο ΤΕΥΧΟΣ

πού κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Τρίτη με τὸν τίτλο:

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ ΠΑΓΙΔΕΥΕΤΑΙ

κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἕνας σατανικός, δυνατός, μυστηριώδης καὶ ἀσύλληπτος ἄνθρωπος, ἕνα ὃν πού μπορεῖ νὰ πάρῃ χίλιες μορφές καὶ νὰ ἐπιτεθῇ ἀπὸ χίλιες μεριές! Ἀνάμεσα σ' ΕΚΕΙΝΟΝ καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς δύο διεξάγεται ἡ πιὸ τρομακτικὴ μάχη, πού γνώρισε ποτὲ ὁ κόσμος.

Ἀγοράστε ὅλην τὴν Τρίτη τὸ 14ο τεύχος.

πάντα δικοὶ σας

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ
Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ κινδυνεύει!	6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.	7) Σύγκρουσις Γιγάντων.
3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δίσκων.	8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.
4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.	9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου.
5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.	10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
	11) Οἱ Ἀετοὶ ἐξορμοῦν!
	12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
	13) Στὴ Χώρα τῶν Τριλλίων.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Εβδομαδιαία Βιβλία 'Ηρωϊκών
Περιπετειών

Τυπογραφεία: Γερμανού Παλαιών
Πατρών 5 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαί 'Εσωτερικού:

'Ετησία δραχ. 110.000

'Εξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαί 'Εξωτερικού:

'Ετησία δολλάρια 7

'Εξάμηνος δολλάρια 4

ΑΡΙΘΜΟΣ 13—ΤΙΜΗ ΦΥΛ. 2.000

Τά προηγούμενα τεύχη πωλούνται
στά προσωρινά γραφεία του «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 'Αθήναι

'Εμβάσματα και έπιταγαί: Γεώρ.
Γεωργιάδην, Σφιγγός 38 'Αθήναι

Αριθμός τηλεφώνου: 36-373

Έκδοσις — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγός 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

Ο Α' ΤΟΜΟΣ

(Τεύχη 1—8)

Όπως άναγγείλαμε σέ προηγούμενα τεύχη, τó βιβλιοδετείο έτοιμά-
ζει γοργά τόν πρώτο τόμο του «Υπερανθρώπου» πού θά αποτελεσθή
άπό τά τεύχη 1—8. Όσοι έπιθυμούν νά δέσουν σέ τόμο τά πρώτα όκτώ
τεύχη τους, νά άπευθυνθούν στά προσωρινά γραφεία μας, ΛΕΚΚΑ
23. Τά έξοδα γιά τήν καλλιτεχνική βιβλιοδέτησι του τόμου μέ ιδιαίτε-
ρο πολύχρωμο έξώφυλλο είναι 5.000 δραχμαί. Σέ όσους όμως προσκο-
μήσουν τά τεύχη τους γιά δέσιμο τó άργότερο ώς τίς 5 Αυγούστου,
θά γίνη έκπτώσις 40 ο)ο, θά πληρώσουν δηλαδή μόνο 3.000 δραχμές
γιά τó δέσιμο, υπό τόν όρο όμως ότι τά τεύχη τους θά είναι καθαρά
καί όχι φθαρμένα!

Όλοι οί φίλαθλοι διαβάουν τήν

ΑΘΛΗΤΙΚΗ

ήΧΩ

Τήν Μεγαλύτερα καί Έγκυροτέρα
Καθημερινή Αθλητική Έφημερίδα

